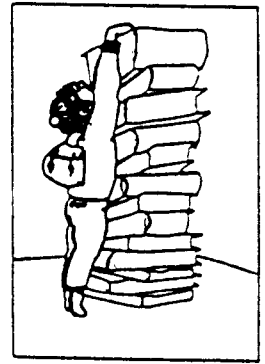

POLI - ????

A Közgazdasági Politechnikum lapja

I. évfolyam 4. szám

1992. május 13.

Mottó: "Tudom, hogy nem fog tetszeni minden olvasónak, de nekem sem tetszik minden olvasó."

Reviczky

(Erre az idézetre Pál Tamás hívta fel a figyelmünket.)

A harmadik negyedévben a JP és az FH osztály azt a házi feladatot kapta művészetismeretből, hogy képzeljenek el és mutassanak be egy fiktív kultúrát. A Nagy Mű elkészítésekor nem kellett figyelembe venniük semmilyen - szigorúan követendő - szempontot, de természetesen fel lehetett használni a kultúrtörténetek leíró hagyományait. A POLI-???? különszáma ezekből a beérkezett házi dolgozatokból áll össze, melyek közé beékelődik néhány aktuális információ.

A negyedik szám tartalmából:

- Horváth Tímea: Dengalosz titka
- Molnár Lajos: Ligeti mulatságok
 - Regős Róbert: Mihala
- Köles Áron: Már a dánok is ismernek minket
 - Nagy Ákos: 5:1 IDE!
- Pancsovai Petra: Egyesült Allatok
- Rózsa Dániel: Az ilorp bolygó
- Veres Gábor: Igazlító nap
- Németh Attila: Az új törzs
- Újabb gyöngyszemek (a kommunikációt tanítók gyűjtéséből)
 - Fehér Márta: Tudósítás az IT-üléstről
- Adorján Miklós: Ezentúl minden máskepp lesz!?
- Szülők kérték
 - Felhívás
 - John Howard: A Semmik
- Pertl Gábor: Kisvállalkozások külhonban és itthon
- Nagy Ákos: Egy képzelt iskola képzelt kultúrája
 - Születésnap buli

A POLI-????-ban látható illusztrációk M. C. ESCHER grafikái.

DENGALOSZ TITKA

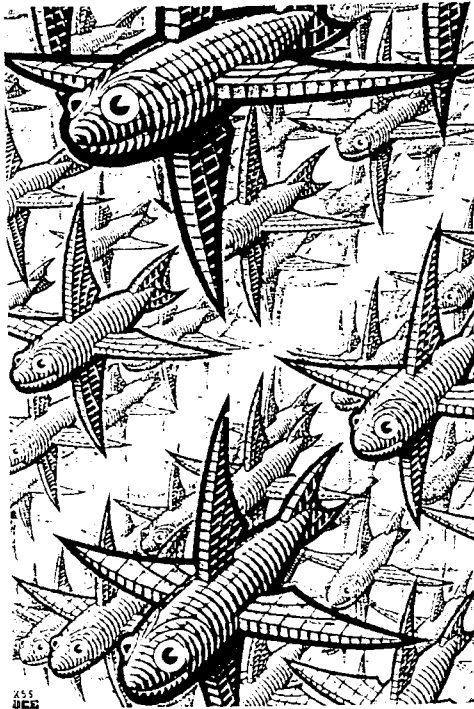
Ülök az űrhajóban. Disznóság, hogy már egy hete nem tudom megjavítani a hajtóművet. Csak sodródok...

Egy óra múlva: "A fene ebbe a dögbel! Csupa olaj vagyok, és még mindig nem indul. Tényleg nem tudom, mi a baj. Minden külön-külön úgy működik, ahogy kell. De együtt az egész nem ér egy hajtófát sem. Tök egyedül vagyok. A Földdel már 5 napja megszűnt a kapcsolat. Most légy okos, nagyokos!!!

Na, ne! Ezt nem hiszem el! Elindult a hajó. Hajtómű nélkül! Bekapcsolom a panoráma-képernyőmet, talán többet megtudok. De csak fényt látok, és érzem, hogy elgyengülök. Valamivel később: Miért van rajtam szkafander, és miért van mindenhol víz? Furcsa csipogást hallok, és furcsa színű delfinek úszkálnak felém. Nem értem, hogy miért hallok emberi hangokat, hiszen csak a delfinek ficáncolnak melletttem.

- Üdvözlünk a Dengalosz nevű bolygónkon. Amíg te aludtál, addig mi megismertük a kommunikációs rendszeredet. Szeretnénk neked bemutatni a társadalmunkat. Ez a bolygó egy számotokra ismeretlen galaxis közepén helyezkedik el. Neve: Odeia. A Napunk kék színképű, amelyet Shagnának nevezünk. A Shagna kihűlőfélben van. Napunknak egy bolygója van, ezen élünk mi. A bolygónk felszínét víz borítja. Dengalosznak egy holdja van. Neve: Rámusz. Dengalosz 220-szor fordul meg a tengelye körül, amíg egyszer megkerüli a Shagnát. Ez egy dengaloszi év. Mivel a Shagna hideg nap, a Dengalosz igen hideg bolygó. Az élet csak a víz alatt lehetséges. A Dengalosz magmája melegíti fel az alsó vízréteget, ezért az élet magasabb rendű formája csak itt létezhet. Ebben a rétegben számtalan növényi és állati faj él együtt békességben. A felsőbb rétegekben, mivel ott hideg van, csak apróbb hidegtűrő növények és egysejtű állatok élnek.

Megpróbáltam megszólalni, hogy kérdezzek valamit, mivel egyébként is igen kíváncsi természetű vagyok. De egy láthatatlan erő nem engedte. Így csendben maradtam, és tovább figyeltem.

- Felhasználjuk a felső és az alsó vízréteg hőmérsékletkülönbségét energiaforrásként. A víz mozgását a Rámusz mozgása is befolyásolja. Ez létfontosságú számunkra.

Lakóink közül tulajdonképpen három értelmes egyed figyelhető meg. A vezetők a Legoták: ők a művészet, tudomány, régészet, űrhajózás mesterei. A felügyelők a Bogoták: ők a rendfenntartók, a Legoták által feltalált műszaki, tudományos eredményeket dolgozzák ki, vagy dolgozzák fel. A munkások a Mogoták: ők a végrehajtók. A Bogoták feldolgozott munkáit hasznosítják.

Kedvenc háziállatunk a Dangonc. Ez egy szőrös, töppedt orrú, apró lábú, nagy elálló fülű, kedvesen testes állat.

Mi, Legoták, Bogoták és Mogoták tulajdonképpen egy fajhoz tartozunk. Formánk leginkább a ti delfinetekre hasonlít. Emlősök vagyunk. Fajaink úgy különülnek el egymástól, hogy milyen kromoszómák keverednek. Vannak női és férfi egyedek. A nőknek van ox kromoszómájuk, a férfiaknak xy kromoszómájuk.

xy= Legota férfiak
xx= Legoták nők

oy= Bogoták
ox= Mogoták

Csak mi, Legoták szaporodunk. A Bogoták és Mogoták ivartalanok. A hovatartozásuk már születésüknél látszik. Mi, Legoták világoskék, a Bogoták lila, a Mogoták halványszürke színűek. Társadalmunk ennek alapján épül fel.

Születéseknél egy pártól: 1 Legota, 3-5 Bogota és 7-10 Mogota gyermek születik. Így mind egy családba tartozunk. A különbségeknek a társadalmi érintkezésnél nincs jelentőségük. Mindegyikünk tudja, hogy a munkája - legyen az bármilyen - az osztársadalmi érdeket szolgálja.

A családok általában 13-18 fősek. A gyermekek a szülei mellett nőnek fel, 20 éves korukig. Utána az iskola kötelező. Ez azt jelenti, hogy gyermekeink otthagyják a szülői házat, és a születésének megfelelő iskolába költözik. A tanulási idő 27 év. Egyébként, hogy ez ne tűnjön neked furcsának megmondom, hogy 50 éves korunkban leszünk ivarérettek, és az átlagéletkorunk eléri a 200-250 dengaloszi évet.

Növényevők vagyunk, kiterjedt mezőgazdaságunk van.

Történelmünkről azt lehet tudni, hogy a nagy katasztrófa előtti időkre csak a régi regékből emlékezünk. Mikor még a napunk, a Shagna sárga csillag volt, az őseink szárazföldön éltek. Aztán jött a katasztrófa, és a csillagunkból vörös óriás lett. Az őseink csak úgy tudták megmenteni a társadalmat, hogy

műszaki fejlettségük segítségével vízi lakókká változtattak bennünket. Így is csoda, hogy ez a bolygó megmenekült. Ez a Naprendszer legszélén lévő égitest volt. Így nem érte el a vörös óriás, tágulása közben. És hogy ők leköltöztek a víz alá, így mi is megmenekültünk. Sajnos a katasztrófának az volt a következménye, hogy a társadalom visszafejlődött. Így elfelejtettük a kultúránkat. Ezért teljesen előről kezdődött a fejlődésünk. De ez hosszú-hosszú időt vett igénybe. A régi időkben már csak a régék emlékeztettek bennünket arra, ami történt. Fejlődésünk egyik szakaszában érdekelni kezdett bennünket a múlt és a régészet. Sok Legota munkájába került, mire teljesen kiástuk a múltból saját történelmünket. Vallásként tiszteljük a katasztrófa előtti időket. És istennek tekintjük a szárazföldi lényeket. Hiszünk abban, hogy (mivel a napunk "halott" csillag) egy új naprendszerben új életet tudunk kezdeni, és ismét szárazföldi lényvé válhatunk.

Nyelvünk egységes: a Tangi, írásunk a Tangila. Pénzünk: a Tobat. Beszédünk - de ezt már te is tapasztaltad - hangzásra hasonlít egy számítógép programjához. A ti fületeknek érthetetlen, de ha lelassítva hallgatjátok meg, akkor elkülönülnek a tagolások, és megfejthetővé válik. Gondolom rájöttél, hogy most így érted meg, hogy mit beszélünk.

Megvallom, hogy egy kicsit félek tőlük, de valahogy egészen megkedveltem őket.

- Írott történelmünket 2 részre lehet osztani. K.e., avagy katasztrófa előtti, és K.u., avagy katasztrófa utáni. Mint már említettem, a K.e. időkre csak rege szinten emlékeztünk. De nehéz kutatásaink során találtunk írott emlékeket is. Ebből tudtuk meg a teljes igazságot. Akkor határoztuk el, hogy egy új Naprendszert keresünk

magunknak. Ez köti le minden energiánkat. Mindenki a tőle telhető maximumot nyújtja, hogy minél hamarabb meg tudjuk építeni azokat az űrhajókat, amik majd segítenek áttelepülni az új világra. Ami a hagyományainkat illeti, összesen 3 nagy ünnepünk van:

1. A nagy katasztrófa ünnepe

A kutatások segítettek bennünket, hogy meghatározzuk a megközelíthetőleg legpontosabb időt a katasztrófára. Ez természetesen csak egy közösen elfogadott fiktív időpont lehet. Ilyenkor mindenki hazamegy, és senki sem dolgozik. Még az iskolában tanuló gyermekek is hazamehetnek erre a napra. Ez az egyetlen nap, amikor együtt van a család. A régi korok (K.e.) ruháit viseljük.

2. A Rámusz ünnepe

A Rámusz bolygónk egyik kedvenc virága. Tulajdonképpen a túlélést szimbolizálja. Minden évben egyszer, csak két napot virágozik. Ilyenkor mindenki ünnepel, és boldog. Az a szokás, hogy ilyenkor megajándékozunk egymást.

3. A nagy Shagna-sirató ünnep

Tudjuk, hogy napunk, a Shagna már a halálán van. Ezért kell elmenekülnünk erről a bolygóról minél hamarabb. Ez a gyász, és egyben a remény ünnepe is.

Ruházatunk nincs. És csak a nagyobb ünnepeken ékszerezünk fel magunkat.

Technikánk magas szinten áll. Már építjük a hajókat, amelyek elszállítanak bennünket egy másik, egy új rendszerbe, ez a Tejút. Itt találtunk magunknak megfelelő bolygót. Tulajdonképpen már csak egy emberöltő kell a nagy költözéshez. Akkor, ha ez sikerül, mi leszünk az új szomszédotok a galaxisban.

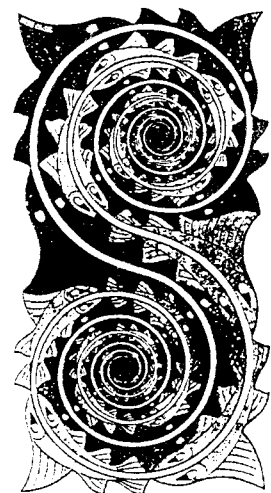
A fene ebbe a rohadt órába. Hogy mindig a legrosszabb pillanatban csörög. Lerúgom magamról a

takarót, és mérgesen kicammogok a fürdőszobába. Fél óra múlva sikerül - még álmosan - bevánszorogni az étkezőbe. Leülök. Elkezdem inni a teámat, amikor eszembe jut, hogy be kellene kapcsolni a rádiót, hogy meghallgassam az időjárásjelentést. "Kellemes meleg idő várható, a hőmérséklet ... Elnézést kérünk, hogy meg kell szakítanunk adásunkat, de most érkezett a hír azokról az űrhajósokról, akiket egy hónapja kiküldtünk az űrbe. Mesélték, hogy amikor elromlott az űrhajó, és nem tudtak már mit csinálni, egy nagyon erős fényre lettek figyelmesek, és a hajó magától elindult. Később arra ébredtek, hogy valamilyen nagy akváriumban csücsülnek, egy szkafanderben. Mint végül kiderült, az egy másik civilizált bolygó, amelyen nincs szárazföld."

Most már kezdtem jobban felébredni, és nagyobb figyelemmel hallgatom a rádiót.

"Delfinszerű lények élnek rajta, akik el akarnak menekülni bolygójukról, mivel Napjuk kihűlőfélben van. Céljuk a mi Naprendszerünk. További és részletes tájékoztatót később adunk. Most folytatjuk megkezdett időjárásjelentésünket. A várható hőmérséklet..."

Horváth Tímea
-Zártosztály -

MAJÁLIS '92

A Független Szakszervezetek Demokratikus Ligája immár negyedik éve rendezi meg a Népligetben sokféle érdekes programot kínáló majálisát. A Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetének tagjaként a sporteseményeket - egy év kivételével - én (Molnár Lajos) szerveztem. Idén sem volt ez másképpen. A Közgazdasági Politechnikum

iskolapolgáraitól kértem segítséget. Ez iskolai szünnap, ellenszolgáltatás a köszöneten és a hálaikon kívül nincs - ezek tudatában jött el dolgozni! a majálisra iskolánk diákjainak majd' egyharmada. Ilyen alkalmakkor két dolog jut eszembe: egyrészt az, hogy valami mégis kezd jól működni nálunk, másrészt az, hogy miért vannak a sikeres ügyek, események, beszámolók, stb. nagy kisebbségben ott, ahol ilyen "majálisokat" is tudunk csinálni?!

Köszönet az alábbiaknak, mert kedvük és idejük volt arra, hogy "jőfjék" legyenek (vagyis ők voltak segíteni május elsején):

Regős Róbert
Várkonyi Niki
Harsányi Rita
Farkas Zsolt
Veres Gábor
Gyarmati Ildi
Saska Roland
Akucs Attila
Horváth Tímea
Rajkai Ildi

Nagy Ákos
Manuaba Wiwi
Kovács Péter
Tihanyi Móni
Busovszky Tímea
Balogh Bernadett
Schneider Péter
Szick Zsuzsa
Péter Boldizsár és barátja
Németh Péter és barátja

Pancsovai Petra
Lénárd György
Kovács Gabi
Fuchs Péter
Fülöp Marcell
Klein Anikó
Lombosi Judith
Hemrik Kati
Léránt Erika
Anda Tamás (Csoncsi)

Molnár Lajos

Kedves Barátunk,

Független Szakszervezetek Demokratikus Ligája 1992. évi népligeti majálisán a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezete sportrendezvényének sikeréhez komoly mértékben hozzájárultál.

Köszönjük!

Budapest, 1992. május 4.

Barátsággal:

a Független Szakszervezetek
Demokratikus Ligája nevében:

**FÜGGETLEN
SZAKSZERVEZETEK
DEMOKRÁTIKUS LIGÁJA**
BP 1071 GORKIJ F. 45

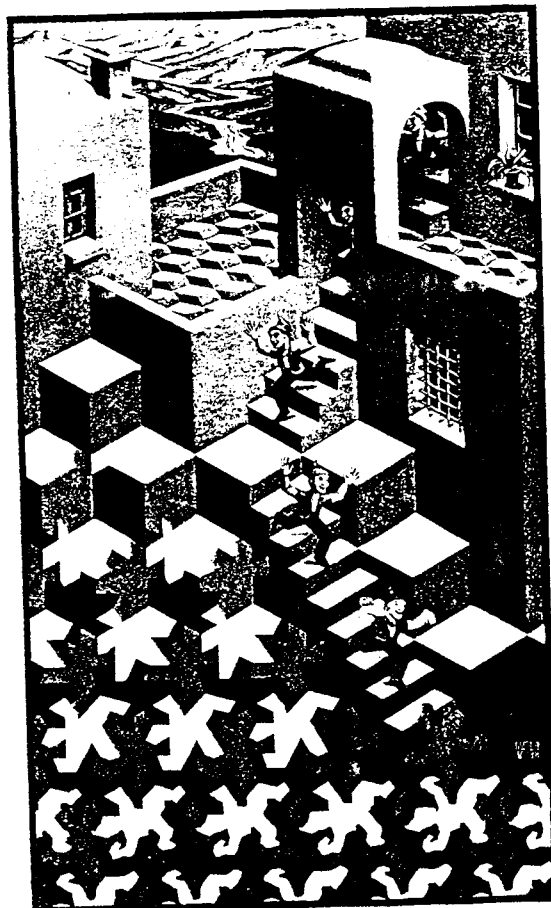
[Signature]
ugmó

a Pedagógusok Demokratikus
Szakszervezete nevében:

[Signature]
Molnár Lajos

MIHALA

Kedves Olvasóm! Kérlek, ne kételkedj, amikor majd a következő oldalakat olvasod, mert amit leírok, szóról szóra igaz. Az a különös társadalom, amely itt megjelenik, létezik az én gondolataimban, és ha már elolvastad, a te gondolataidban is létezni fog. De nem akarlak filozofálgatással untatni, térjünk a lényegre:

Az az este igen különös volt. Későn feküdtem le aludni, mégis sokáig forgolódtam. Kint hátborzongató szonátát játszott a szél a kopasz fák ágain, a telihold éles fénye csak pillanatokra villant át az örülten rohanó sötét felhők szeszélyes szakadásain.

Egyszer csak, mintha mély örvény ragadt volna el, úgy éreztem, valami sötét felé zuhanok. És akkor már ott is voltam. Olyan volt, mint egy nagy vitrin vagy konyhaszekrény. Amerre csak néztem, mindenütt csak poharakat, csészéket, bögréket, korsókat láttam. Óriásiakat. A poharak akkorák voltak, mint egy kisautó, a korsókba beköltözhetett volna egy hírlapárus vagy egy hamburgeres.

Egy barna cserépkorsó tövében ücsörögtem, és nem igazán tudtam, mihez kezdjek, amikor váratlanul egy mély hang kedvesen így szólt:

- Segíthetek valamit, emberkölyök?

Rettenetesen megijedtem, de mindjárt dühös is lettem. Még hogy én kölyök! No, de mégsem köthetek bele egy ilyen baromi nagy korsóba - gondoltam, így hát nem feszegettem ezt a kérdést.

- Végül is, megmondhatnád, Nagy Cserép, hol az ördögben vagyok?

- A nevem Mihala.

- Oké. Mihala. A kérdést fenntartom.

- Ez Amfória, az üveg-, cserép- és porcelánedények birodalma.

- Micsoda? Edények birodalma? Ki hallott még ilyet?

- Azt hiszed, együgyű, amit még nem hallottál, az nincs is? - a korsó hangjában sértődöttség érződött.

- Dehogy, dehogy - mondtam békülékenyen -, mesélj csak erről egy kicsit!

- Jó, nem bánom - dörögte, és belefogott - A mi birodalmunk már 19.000 éve fennáll. Akkor alapította l., más néven Korongolt Köcsög fejedelem. Hosszú és vérzivataros századok következtek. Keleten a nagy kínai Porcelán dinasztia ragadta magához a hatalmat. Nyugaton a barbár Ónkupa hordái tizedeltek bennünket. Végül IV. Ólomkristály király legyőzte az ónokokat. A középkorban birodalmunk számos kisebb

fejedelemségre oszlott, mint például a Meissenai vagy a Zsolnai. Később Schwarz Miksa öblösedénykereskedése egyesítette az egymással is rivalizáló kis államokat, majd ebből fejlődött ki Amfória, az egységes és általános birodalom.

- És mondd csak, itt demokrácia van?

- Persze, mindenki szabadon teheti, ami a kötelessége.

- És ami nem a kötelessége?

- Azt persze nem. Rendnek muszáj lenni. Kupicába pálinka való, korsóba sör, vázába virág, csuporba tej. Hogy nézne ki, ha mindenki a maga feje után menne.

- Ki szabja meg, kinek mi a dolga?

- Először is: meg van írva a szent Etiketben. Mi eszerint élünk. Másodszor: az állam. Bölcs uralkodónk, a Nagy Kínai Váza - áldassék a neve - és helyi képviselői, itt például a Fenséges Herendi Levesestál.

- Szóval, itt egyenlőség, az nincs.

- Hogy is volna egyenlő egy gyári vizespohár a nemes, csiszolt kristálykehellyel? De nem is az kell a boldogsághoz.

- Hanem mi?

- Tiszta mosogatás. Utálom a rúzszt a szájamon. Vagy ha koszos marad a fenekem. Te hogyan mosogatsz???

- Undorral, de ezt inkább hagyjuk. Ha nincs ellenedre, sétáljunk egy kicsit!

- Miért ne? - felelte, és szájával lefelé fordulva, csendesesen lebegve suhant mellettem. - A számon kiáramló levegő hajt - magyarázta, látván csodálkozásomat.

Lassan haladtunk az edényekkel zsúfolt polcokon. A poharak, tányérok, bögrék nagy nyugalomban töltötték pihenő idejüket. Arrébb egy nagy tisztáson gömbölyded kannák teát töltöttek kecses csészékbe. Mellettük lapos tányérok sajtot és párizsit cipeltek. Úgy elbáméskodtam, hogy majdnem fellöktem egy kaptos söröskorsót.

- Nem látsz a füledtől?! - mordult rám.

- Gyere innen, nem látod, hogy dől belőle a pia - húzott tovább kísérom. Igaza volt. A söröskorsó tántorgott egyet-kettőt, majd felborult. Szájából habosan dőlt a sör. Egy bögre, tele kakaóval hangosan veszekedett vele. De mi addigra már messze jártunk.

- Miért mondta, hogy nem látsz a füledtől? - kérdeztem Mihalát, mert a kérdés nem hagyott nyugodni.

- Mert majdnem fellökted.

- Jó, jó, de miért a fülemtől?

- Fülével lát a korsó, vagy nem?

- Aha. Miért is kérdezek hülyeségeket? - morogtam magam elé. - És mivel hallasz?

- Mivel, mivel? Szent Kaolin! Te mivel hallasz? - méltatlankodott.

Épp közbe akartam vetni, hogy "Mivel nem vagyok süket.", de Mihala folytatta:

- Nem a füleddel?

- A mindenit! Már megint hülyeséget kérdeztem. - gondoltam magamban.

Egy darabig csendben mentünk, mendegeltünk. Kétoldalt magas vitrinek, pohárszékek emelkedtek. Legtöbbjükön szép faragások díszlettek.

- Ez a belváros - mondta Mihala. - Ott az a helytartó palotája - mutatott egy különösen hatalmas, díszes, barokk ebédlőszekrényre.

- Az a diófa szekrény a színes üvegajtóval a templom. - folytatta az idegenvezetést - Alsó fiókjában a Nagy Kínai Váza ükükapjának sárkányfejes fülét őrzik. Ez népünk féltett ereklyéje. A templom falán mindazok neve fel van írva, akik megöltek egy edényt. A te neved is ott van, Regős Róbert.

Rémülten gondoltam pohár- és tányértöréseimre.

- Szent Isten! Lehet, hogy a szemükben tömeggyilkos vagyok?! - futott át az agyamon. De Mihala megnyugtatót:

- Nem haragszom rád. A mi hitünk a megbocsátás. - és már folytatta is, mintha mi sem történt volna. Az én hátamról azért mégis csurgott a víz.

- Amott az a múzeum. Végigkísérheted a fazekasság, az üveg- és porcelángyártás fejlődését az őskortól napjainkig.

Széles sugárútra értünk. Nagy tálcákon étellel rakott, gőzölgő tányérok suhantak el mellettünk. Egy kerek tálcán kólás és sörös poharak lötyögtek vegyesen.

- Itt a vendéglői negyed - magyarázta kísérőm. - Jól megoldottuk a tömegközlekedést, nem?

- Nem rossz! - akartam mondani, de egy hirtelen kanyarodó tálcáról narancslé zúdult a nyakamba.

- Hm. Vannak még kisebb hibák - dörögte Mihala, és félrehúzódott az útból.

Az egyik sarkon tekintélyt parancsoló, harcias küllemű bögrefélék álltak.

- Ők a findzsák - magyarázta a barna korsó -, senki nem tudja legyőzni őket. Vigyáznak a rendre és a törvényességre. Mindegyik Kínában kapott kiképzést.

Egyszerre lassú gyászzené ütötte meg a fülemet. Egy fekete szeméttapátot pillantottam meg. A lapáton üvegcserepek heverték. A szilánkokon még meg sem száradt a ragacos málnaszörp. Nyomában egy seprű haladt. Néhány ágrólszakadt, vendéglátós pohár követte.

Mihala lesütötte a fülét.

- Megint egy temetés - mondta, és nagyot sóhajtott. - Addig jár a korsó a kútra, míg el nem török.

Hála széles műveltségemnek, tudtam, hogy ez egy közmondás, és nem okvetetlenkedtem az áhitatban olyan kérdésekkel, mint miért korsó a pohár, meg mióta van a kútban málnaszörp.

Gondolatokba merülve sétáltunk tovább. Kis idő múlva egyszerűbb szekrények, polcok közé értünk.

- Itt lakom - mutatott egy hatfiókos kredencre Mihala - a felső üvegezett lakosztály a miénk. Gyere, bemutatlak a csládómnak.

Ahogy felértünk, egy csinos, barátságos sárga bögre nyitott ajtót.

- A feleségem, Görbe - mutatta be Mihala.

- Már sokat hallottam magáról - motyogtam udvariasan, de tényleg, mintha hallottam volna már valahol. "Sárga bögre, görbe bögre" - dobolt az agyamban, de nem ugrott be, hol is hallottam. Gondolataimból két hangos kis pohárka csivitelése riasztott fel.

- Kupica a lányom. Stampedli a fiam - tájékoztatott a korsó.

- Úgy hasonlítanak egymásra, mint két szinoníma - bájologtam. - Már iskolába járnak?

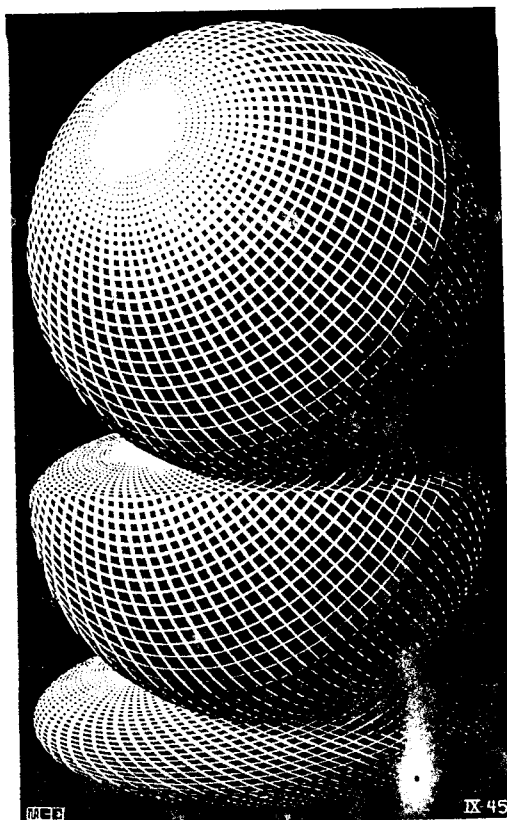
- Mi nem járunk iskolába, mi örököljük a tudást a szüleinktől - világosított fel Görbe.

- Egyáltalán nem kell tanulni? - hitetlenkedtem.

- Nem. Az elmúlt 19.000 évben nem volt szükség rá.

Kezdtém irigyelni ezeket az edényeket. Nálunk bezzeg...

A felső polcra üvegcsörömpölés hallatszott.

- Az Ajaki Szinfónikusok koncertjét közvetíti a ráció - magyarázta Mihala. - Mi nagyon szeretjük a zenét. "Mutasd meg a hangod, és megmondom, ki vagy", tartja az üvegyári közmondás.

Körülnéztem a lakásban. A padlót tisztá, fehér papír borította, szélein kis papírcsipkével. A falon Amfória térképe függött.

- Ez a mi tartományunk - mutatott egy területre vendéglátóm -, fővárosunk Herend. A várost a Gili és a Lipi patak határolja, amely egyesülve Gilipi néven a Marhaságba torkollik.

- A Marhaságba? - kérdeztem.

- Igen, az egy nagy tócsa a Mosogató-medencében.

Megint az az érzés gyötört, hogy ezt már hallottam valahol, csak nem tudok rájönni, hogy hol.

- Jaj, mi ez?

A szekrény úgy dülöngélt, mint egy elszabadult hajó. Földrengés van? Összedől a világ?

Az ólomkristály váza leesik a szekrény tetejéről! Szent ég! Mindjárt összelapít!

- Robikám! 6 óra. Felkelni! Menedd kell iskolába!

- És Mihala? Mi lett Mihalával?

- Robikám, ébredj fel, reggel van!

Körülnézek. Itt az anyu. Ez az én szobám. Álmodtam volna az egészet? Biztosan. Na, keljünk fel!

Kezdek magamhoz térni, rakom be a táskám, egyszer csak a füzetemből kiesik valami. Egy térkép. Rajta egy város, Herend, kétoldalt a Gili és a Lipi vékony csíkja kanyarog...

Regős Róbert -Zártosztály-

DÁNOK A VENDEL UTCÁBAN

Az elmúlt napokban egy dán középiskolai csoport érkezett Magyarországra, és itteni programjuk keretén belül ellátogattak iskolánkba is. Sokan kérdezték tőlem, hogy kik is ők valójában, honnan és miért jöttek, mi a céljuk ezzel a látogatással, stb. Én abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy már kétszer jártam Dániában, és anélkül, hogy nagyképp lennék, elmondhatom, hogy egy kicsit többet tudok Dániáról, mint a hozzám hasonló korú fiatalok. Engem Dániában az ragadott meg, hogy a gyerekek közvetlenebbek egymáshoz, mint nálunk.

A hozzánk érkezett fiatalok egy dániai Efterskole-ból jöttek. Nagyon nehéz megmondani, hogy mi is az az Efterskole, ugyanis egyik magyar középiskola-típushoz sem hasonlít. Egy kicsit gimnázium, egy kicsit szakközépiskola, egy kicsit szakmunkásképző. Ezek egyike sem, de mindegyik is.

Amikor az egyik dán Efterskole-ban voltam, a legérdekesebb az volt számomra, hogy egészen más a tanárgyerekek viszony.

Sokkal szabadabb az iskola légköre, nincsenek merev osztálykeretek, a gyerekek szabadon választhatják meg, hogy mit és hogyan tanulnak. Ugyanakkor azt is tapasztaltam, hogy ugyanezek a gyerekek nagyon fejelemzették is tudnak lenni, ha erre szükség van.

Dániában több száz ilyen Efterskole működik (az Efterskole jelentése: after school), ami azt is jelenti, hogy az

iskola kollégiumában laknak. Ide Dánia különböző részeiből, például Groenlandból és a Ferroer szigetről is érkeznek diákok. Ehhez tudni kell azt is, hogy Dániában évszázados hagyománya van annak, hogy a szülők gyerekeiket 15 éves koruktól kollégiumokba küldik, hogy megtanulják az önállóságot, és közösségekben éljenek.

Egy-egy Efterskole tanulóinak száma 30 és 150 között mozog, ami lehetővé teszi azt, hogy jobb viszony alakuljon ki a gyerekek-gyerekek és a gyerekek-tanárok között.

Az Efterskole-k másik jellemzője az, hogy minden évben szerveznek tanulmányi kirándulásokat Európa különböző országaiba, azzal a céllal, hogy megismerjék az adott ország történelmét, mindennapi életét, és barátkozzanak az ott élő emberekkel.

Egy ilyen út keretében jött el hozzánk a Humble-i Efterskole 25 diákja, kíséreléssel együtt. Magyarországi programjuk első néhány napját iskolánk, második részét pedig a Sátoraljaújhelyi Cigányegyesület szervezte.

Igyekeztünk a dánoknak megmutatni Budapest fényeit és árnyékait, így nemcsak a budai Vár szépségeit, hanem a magyarországi szegénységet is láthatták.

Egy jól sikerült iskolai buli keretén belül összebarátkozhattunk, jobban megismerhettük a dán gyerekeket (hála Gilisztának és barátainak!). Sajnos nem mindent tudtunk megcsinálni,

amit szerettünk volna (lásd: grafiti), és nekem úgy tűnt, hogy az iskola nem készült fel egy külföldi iskola fogadására. Mégis szó esett arról, hogy egy KP-s iskolai csoport viszonzza a dánok látogatását.

Köszönetet szeretnék mondani Krausz Katalinnak, Varga Adriennek, Puskás Aurélnak, hogy segítettek a dán csoport programjának szervezésében, és végül, de nem utolsósorban Molnár Lajosnak, aki levezette a Dán-Magyar focimeccset.

Sajnos meg kell jegyezni, hogy a dán csoport fogadásával megbízott haladó angol-csoport egyes tagjai egyáltalán nem vettek részt a programokban. Ugyanakkor a kezdő angolok közül páran igen sokat segítettek a kapcsolat kialakításában. (Gondolok ilyenkor: Boldizsárra, Ildire, Orsira, Mocsira és azokra, akik eljöttek a táncházba.)

Péntek délután meghatottan búcsúztunk el új dán barátainktól. Erre a búcsúztatásra még Sátoraljaújhelyből is felutaztak (ami kb. 300 km-re van Pesttől), de úgy látszik, Pesten nagyobb távolságok vannak, mert egyik tanár se jött ki a pályaudvarra.

A pályaudvaron a dánok megkértek, hogy adjam át üdvözlőüket: HI FROM DENMARK!

-sár-

5 : 1 IDE!

Május 4-én hétfőn délután fél 5-től játszott a első nemzetközi meccsét a Politechnikum válogatottja egy humblei dán diákcsapattal. A csapatok kb. 30 néző előtt mérköztek meg, Molnár Lajos játékvezetése mellett.

Az első félidő elején a csapatok kissé megszeppenve játszottak, ennek tudható be, hogy az első gól csak 5 perccel a kezdés után született. A labda az ellenfél hálóját zörgette Csörgöl Ákos segítségével. A félidőig még két polis gólt láttunk. A szünetig csapatunk fölényesen játszott, a dánok nem tudtak kibontakozni.

A második félidőt kissé megfogyatkozva kezdte csapatunk, mivel pár játékosunk dadogva válaszolt a természet hívó szavának. De még így is gólt tudtunk rúgni az ellenfélnek Mocsári Ákos jóvoltából. A válasz sem késlekedett: röviddel a kezdés után szépítettek, és így a meccs egyetlen dán gólját lőtték. A kezdeti gyenge játék után a vendégek több kellemetlen támadást intéztek kapunk felé, de a

kapusunknak, Fuchs Petinek nem akadt sok dolga. Még egy gólt lőttünk, és így beállítottuk az 5:1-es végeredményt.

A dánok a kudarcukat azzal magyarázták, hogy nincsenek hozzászokva a kemény betonpályához. Többek szerint technikailag is fejlődniük kell még.

A Poli válogatottjából ki kell emelni a csatársort, Mocsári és Csörgöl Ákost, akik a kicsi, de annál hangosabb hazai szurkolótábor megörvendezették góljaikkal. Jól játszott még Gyurcsák Pepe, Snecki és Boldizsár is. Metál Peti se volt rossz, bár játéka még nem kiforrott. Fuchs Peti kapusi tehetségét ezen a meccsen nem igazán tudta kamatoztatni. A néha jó játékot mutató csapatnak még erőnlétét fejlesztenie kell.

A szurkolók nevében is remélem, hogy még sok ilyen győzelemmel fognak minket elkényesztetni a csapat tagjai.

Nagy Ákos - Zártosztály -

EGYESÜLT ÁLLATOK

Van egy bolygó, ahol állatok élnek békességben. Nem volt ez így mindig...

A BOLYGÓ TÖRTÉNELME

Kezdetben az állatok egymás mellett éltek békében, később azonban fajok szerint országokba rendeződtek és háborúzni kezdtek egymással. Különösen érdekes volt a Kutya-Macska háború, amelyben két hadvezér, Bulldog Boldog és Vad Macska Márton csaptak össze. Ezenkívül figyelemre méltó még a Szárazföldi és Vízi állatok, illetve a Kígyók és a Békák hajdani harca.

Am a Bölcs Bagoly minden országba követeket küldött békekötés céljából. Az állatok ezt megértették, békét és barátságot kötöttek egymással, és megalakították az EGYESÜLT ÁLLATOKAT.

A TÁRSADALMI BERENDEZKEDÉS

Az ország államformája demokratikus köztársaság. Vezetője az állatok királya, Leo Leopold. A végrehajtó szerepet az állatok Parlamentje vállalja:

Pénzügyminiszter: Százláb Ubul
Munkaügyi miniszter: Dr. Hangy Ábel
Művelődési miniszter: Dr. U. Hugó
Belügyminiszter: Elef Ottó
Egészségügyi miniszter: Gólya Gilice
Iparügyi miniszter: Güzü Géza
Élelmiszerügyi miniszter: VIII. Oroszlánusz
Honvédelmi miniszter: Fűrj Lajos (a Feketesereg élén)

A rend őrei: a fekete párducok

A vállalkozó réteg az Aranyhalakból kerül ki. Munkásaik az ökrök.

A mezőgazdaságban a lovak dolgoznak, mint állat.

Az EÁ értelmiségi rétege a költöző madaraktól alakult.

A társadalom alján áll a templom egere (jelenleg munkanélküli)

TELEPÜLÉSI FORMÁK

Az Egyesült Állatok 10 egyenrangú tartományra oszlik.

Minden tartománynak van egy nagyvárosa, amely a tartomány gazdasági életét irányítja. Ezekben a városokban önálló közigazgatás folyik, vezetőiket választják.

Az EÁ fővárosa BIG HEART (Nagy Szív).

NYELV ÉS ÍRÁS AZ EÁ-BAN

Az országokra rendeződés idején minden országnak kialakult a saját nyelve (Kutya nyelv, Macska nyelv). Az egyesülés óta azonban közös állatnyelven kommunikál mindenki. Az egységes nyelv egységes írást követelt meg, így a macskakaparáásban egyeztek ki a képviselők.

SAJTÓ

Helyi és országos napilapok rendszeresen jelennek meg az Egyesült Állatokban. A legolvasottabb újság a Tücsök és Bogár napilap.

AZ ISKOLARENDSZER

Az Egyesült Állatokban demokratikus iskolarendszer működik. Egyes évfolyamokba szintfelmérési teszttel lehet jelentkezni. Minden iskola általános műveltséget ad, és az Élethez szükséges ismereteket

közvetíti. Ezt régen az állatok autodidakta módon (saját kárukon okulva), illetve a szülőktől elvesze tanulták, de ma már ennek gondját az iskolarendszer leemelte a szülők válláról.

Híres iskolák:

LeoFord, ahonnan a legképzettebb, legműveltebb állatok kerülnek ki;

Leopold, ahol az irodalom, a nyelv és a művészet legjobb művelői tanultak-tanulnak;

Ravaszonía a közgazdasági tudományokat tanítja a legmagasabb fokon;

Gólyavár: a híres repülő- és rakéatechnika művelői eme iskola falai között szerezték meg kiemelkedő szaktudásukat;

Bagolyfészekúj helyt: híres Tanárképző Főiskola működik.

MŰVÉSZET

Az állatok bolygójának művészete igen fejlett.

Ami a ZENÉJüket illeti, az igencsak eltér a mi földi muzsikánktól. A fiatalság most az Új Tücsök A Kertből (Ú.T.A.K.) zenekart kedveli a legjobban. A középkorúak nagyon szeretik Tücsök Tóbiás hegedűst és nagy slágerét, a Rigo-lettót.

A TÁNC terén az antilopokat kell feltétlenül megemlíteni, ugyanis a legkitűnőbb táncosok közülük kerülnek ki. (Elefánt tánctanárokkal még a történelmük nem találkozott.

A disco clubba is csak az ormányukat dugják be.)

Az IRODALOMBAN az állatok mind a mai napig megőrizték faji hagyományukat, de új nyelvükön Modern macskakaparások jelennek meg. A madarak inkább a verseket, az emlősök a regényeket, a macskafélék a horrort, a bogarak a kisebb epikai műveket kedvelik.

Az emberekhez is eljutottak az Egyesült Állatokban keletkezett mondák, legendák (például Az egér és az oroszlán, A tücsök és a hangya, A gólya és a róka, A három kismalac, A varjú és a róka és egyéb

történetek), úgyhogy ezeket most nem részletezem.

Az ÉPÍTÉSZETben általában a hangya tervrajzait használják fel. Nagyon kedveltek a hangyalakótelepeket, de sokan szeretik az önálló madárfészkeket.

Kultikus turista helyek az elefánt temető.

A kor kitűnő FESTŐI: Fecskel Angelo, Leo De Vincellér, Egerelly. Kár, hogy képeik nem jutnak el a Földre.

Fejlett FILM- és SZÍNHÁZművészetük van: országos hírvő teátrumuk a Kaméleon Színház.

Híres színészeik: Ocelot, Mancseinsten, Ele Fáni, Kamu Leon és a Madár-Nádas duó.

...

ÉTKEZÉS

A Földön az állatok még felfalják egymást létfenntartásuk érdekében ("a nagyhal megeszi a kishalat"), de ezen a bolygón a különböző élőlények már odáig jutottak, hogy nem egymást pusztítják, hanem - II. Oroszlánusz javaslatára - Bióbogyót fogyasztanak.

DIVAT

Divat a szőrtelenítés ugyanúgy, mint a hosszú szőr, a zsíros toll, a jól ápolta pata, a fésült farkok, a fényes uszony, és mindezeket tarkítani lehet sokféle színező anyagokkal.

IDŐSZÁMÍTÁS

Az állatok bolygójának forgási sebessége nagyobb a Földünkénél, így 1 nap 20 órából, 1 hónap 20 nappól, azaz 4 hétből, és egy év 20 hónapból áll.

Kezdetben az évek számát nem tartották nyilván, ezért az egyesülésnél V. Uhogó bevezette az időszámítást. Ez a kultúra nemsokára eléri az 1000. évet.

V. Uhogó ezt mondta 0-ban:

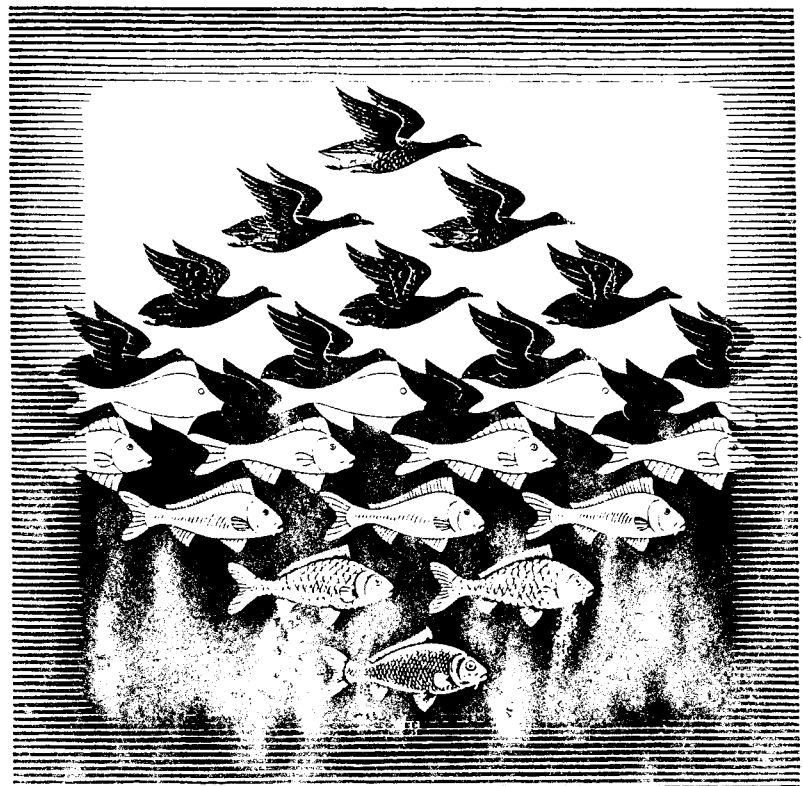
"Uhú uhúú úhúú hu u hú uhú huhú u húú"

(Lefordítva: Reméljük, államunkban az 1000. évet, a milleneumot háborúk nélkül érjük meg.)

Kár, hogy ezt a fejlett kultúrát mi soha nem ismerhetjük meg.

" Uhú, vau, miau, cin, trú,"

Pancsovai Petra -FH-

AZ ILORP BOLYGÓ (Rövidített változat)

A műben szereplő személyek, események mind kitaláltak. Ha valaki mégis magára vagy másra ismerne, az csak a véletlen csúf játéka lehet...

Hun elmélyülten tekergetett egy apró zeneművet. Fejét kissé oldalra hajtva hallgatta a szerkentyű által kiadott dallamot. Tekintete az ablakra tévedt, lassan leengedte kezét az előtte álló zsúfolt asztalra és szomorúan sóhajtott. Tulajdonképpen sosem gonkolkodott igazán azon, vajon milyen lehet egy olyan helyen élni, ahol nem esik az eső. Itt ugyanis állandóan esett, és Hun ebbe a világba született Orvként.

Furcsa teremtmények az Orvok. Ami először szemünkbe ötlük, az a hatalmas látószerv, melynek mérete elérheti akár a 8 cm-t is. Kedvenc foglalatosságuk mások megszólása...

Hun folytatta volna a zenehallgatást, ám ekkor Ró lépett be, a vézna tróp, és minden átmenet nélkül egy rántott sajtot rendelt. Az orv hirtelen nem értette a dolgot, majd rájött: szegény Ró menthetetlen, a diákok valósággal megbolondították, vagy talán ez az örökös eső?

Ki tudja?

Hun lassan felállt, gyengéden megveregette barátja hátát, majd elegánsan távozott a helyiségből.

Vergnek két szenvedélye volt : a laboratóriuma és a növényház. A növényházon belül is legjobban a D-sugár lámpákkal szeretett kísérletezni. Mivel erre a bolygóra soha nem jutott el egy nap sugara sem, a tudósok kifejlesztettek egy napfényre hasonlító sugárgeneráló lámpát.

Verg most éppen laboratóriumában ténykedett. Buzgón öntögetett össze laikus számára felismerhetetlen, furesza színű folyadékokat.

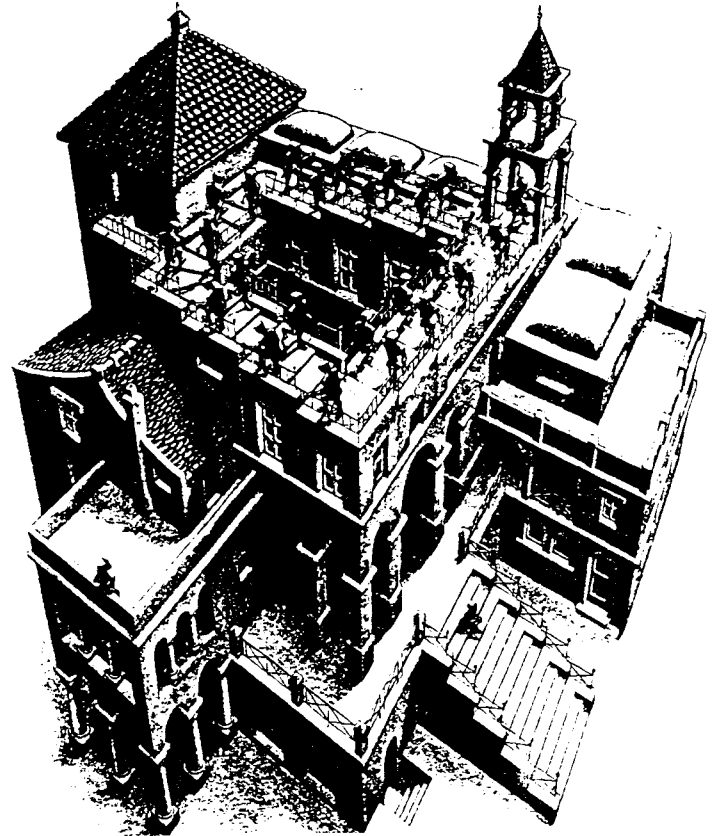
Nem messze ült tőle Dzsut, aki elmélyülten tanulmányozott egy régiségekkel, műtárgyakkal foglalkozó könyvet. Ezt nagy becsben tartotta, mert rajongott minden ilyesmiért. Ezen a bolygón 100 éve még egy teremtmény lélek sem lakott. Ebből következik, hogy itt nincs semmiféle régi építmény, eltekintve néhány rejtélyes földalatti alagúttól, melyek néhol nagy csarnokokba nyílnak. De senki sem tudta, hogy miféle teremtmény áshatta ki e monumentális folyosókat.

- Ha sikerül ez a kísérlet, a szenátus busás jutalmat ad nekünk, és akkor végre elmehetünk erről a rohadt bolygóról - szólalt meg Verg.

Dzsut fénylő szemével feltekintett a könyvből.

- Ha sikerül, akkor talán itt is maradhatnánk...

- Lehet, hogy igazad van, ha eláll itt az eső, akkor majd bejön szépen a mezőgazdaság, fellendül az idegenforgalom, és végre nem csak ezek a szemét gépgyárak lesznek itt. Csak sikerüljön...

Miközben Verg beszélt, egy pillanatra sem hagyta abba munkáját. Sokra becsülte Dzsutot, hogy nő léte képes elviselni ezt az életet. Még ő, az erős Verg is néha depressziós rohamokat kapott. Ilyenkor mindig elvitték a Depire. Pfúj! Undorító hely! A sok elmebeteg között néha meg is kötöztek. Azóta próbált mindig nyugodt lenni. Ez a sok hülye diák is megőrjít. Hét éves korukban idekerülnek, néhány tanárt a sírba küldenek, majd 18 évesen távoznak, és azt hiszik, ők a világ. "De hamarosan megszabadulok tőlük, és gazdagon járom majd az univerzumot a saját űrhajómmal." - álmodozott Verg.

Az ajtó kicsapódott, és Ró verejtékes arccal rontott be, már beszédre nyitotta volna a száját, ha Verg egy elegáns mozdulattal ki nem dobja.

Nhor a legelegánsabb ruháját öltötte fel, mert ugye az első benyomást sosem változtathatod meg. No meg mégiscsak ő a vezetője ennek az intézménynek. A szenátuson kívül senki más nem szólhat bele a dolgába. Igazából tett a demokráciára, maradinak tartotta. Célját mindenesetre elérte, a diákok rettegésben éltek, ha megjelent egy tanár a folyosón, rögtön átmentek laposkúszásba.

De miért tenne mást, mint a szenátus. Nevetséges, hús ember dönt egy bolygó sorsa felől. Semmi kereskedelem, még

a hadihajók sem mernek áttörni a hatalmas felhőreteken, dögunalom ez a bolygó, teljes az elszigeteltség.

Most is színházba készült. Utálta a színházat. Ha felesége nem erőszakoskodott volna annyit, el se megy. Már legalább ötször látta a darabot. Mérgesen megfordult és az asztalra csapott. Rögtön éles nyilallást érzett öklében, az asztal vasból volt. "A francba, itt minden vasból van, a fa szinte megfizethetetlen!" Végignézett irodáján. Kép vaskeretben, tollak vasból, számítógép, könyvespolc...

Igen, a könyvek. Itt ez a legnagyobb érték, a könyv, melyből minden tudásunkat merítjük, mely a legjobb barátunk lehet. A diákoknak nincs saját könyvük, az túl költséges lenne. A tanár írásvetítővel a falra vetíti a műanyagra írt anyagot, még hozzámagyaráz néhány dolgot, és kész. Semmi egyéb.

Hirtelen egész teste megremegett, az órájára nézett, szeme elkerekedett. "Azt a ... kutya...fáját!" És rohant, kabátja félig rajta. A lépcsőfordulónál Róba botlott. Most nem volt idő, egy erőteljes mozdulattal arrébb taszította, és rohant tovább. Ró még néhány percig megdöbbenve állt ott egy cserepes virággal a kezében, majd továbbkulgott.

Nhor, amint az ajtóba ért, megnyomott egy kék gombot az övéen, mire egész teste körül vibráló burok keletkezett. Mikor egy esőcsepp hozzáért, halk csattanással térítette el annak útját: víztaszító burok volt. Nhor közben áldotta azokat, akik feltalálták ezt a szerkezetet. Ha nem lenne, most bőrig ázna.

Sikerült taxit fognia. Útközben hol az óráját nézte, hol pedig a sötét utcákat. Mindenütt zászlók lengedeztek: egy nagy vízcsepp ráesett egy acéldarabra. Nhor emlékezett rá, hogy valami ünnep lesz a közeljövőben, de nem tudta megmondani, hogy melyik lehet az. Sorra vette az ünnepeket: Újév, Pres (Karácsonyhoz hasonló, ajándékozó ünnep), Rivi (a növények ünnepe), Sör (az eső böjtje), Vasalunikaja (a vas imádásának napja) és Ímsvájcibicska (a szenátus ünneplése). Igen, öt nap múlva lesz a Pres. Csaknem megfeledezett róla. Most vehet mindenkinek ajándékot: a feleségének, gyerekeinek, szüleinek. Huuuú! A szüleiből is kezd már eleget lenni. A folytonos veszekedések pitiáner dolgok miatt. Ki találta ki azt a baromságot, hogy egy családnak egy házban kell élnie?! Talán még eltűrné a szüleit, ha nem lennének vallásosak. De sajnós azok. Minden áldott este hangosan könyörögnek Rain istenhez, hogy álljon el az eső. A földugó megőrjíti, így marad az ordítózás. "Aztán még csodálkoznak, ha ideges vagyok."

Közben megérkezett. Hüvelykujját rányomta egy szenocheckre (ujjlenyomat-azonosító, mely hitelkártyaként működik), köszönt a taxisnak, és felgyalogolt a lépcsőn.

A színház kívülről semmiben sem különbözött a város többi épületétől. Belülről azonban maga volt a megtestesült gyönyörűség. Minden fából volt, díszes faragványok, festmények, székek. Az Univerzum leghíresebb mestereinek munkái. Nhor már szinte kezdett felszabadulni, mikor lehangoló esemény következett. Felesége rontott az előtérbe nem kis feltűnést keltve. Bozontos, vörös haj, túlságosan festett haj, terebélyes has és hozzá a fiatalos, rózsaszín ruha. A rémület jeges kézként markolt Nhor gyomrába. Ez lenne az ő felesége?! Feszengve körülnézett. Olvasni tudott a többiek

arckifejezéséből: ki ez a bugris debella? Erősen behunyta szemét és belekarolt hön szeretett nejébe. Lassan elindultak fel, a nézőtérre. A falépcső sűrűn csikorgott alattuk.

A Hajók-hídján már egy órája nem hangzott el egy értelmes szó sem. Ez betudható volt annak is, hogy Pipa tanár úr tartózkodott a helyszínen. Együtt cigarettázott és iszogatót a diákokkal. Néhányan közülük üres tekintettel meredtek maguk elé, mások már olyan hullá részecsek voltak, hogy a földön heverték.

- Nektek mostan nincsen igazatok. Hihettek nekem, hisz én oly tök baromi fiatalos vagyok, mint atom. - (idióta kacaj) - Éés ha én aszt mondom nektek, akkor az úgy is van. - Szavainak úgy adott nyomatékot, hogy szabad kezével hevesen hadonászott. (A másikban sörösdoboz volt.) - Aaki nem mety minden nap az esőszentéjbe, az kinyúl! Akki jár, az gazdag lesz, mint állat! - (Még idiótább kacaj.) - Nézzetek csak rám, én mindég járok!

Más valószínűleg nem lett volna ilyen büszke kinézésére. Csapzott haj, egy hetes borosta (fiatalos?), na és a ruházat... Kivágott farmer, kitűrt kockás ing, ujjai feltűrve, koszos tornacipő (fiatalos?). Ez kissé eltért a normál viselettől, ami nagyjából a következőkből állt: Erős vászonnadrág, fehér vagy világoskék, hosszúujjú ing, bőrcipő. Ékszerként esetleg egy-két nyaklánc, fülbevaló, karkötő ékkő berakásokkal. Ezen a bolygón nagyon megvetettek mindenféle bizsut. Aki ilyesmit hordott, rögtön kicsinyesnek tartották.

- Az egyetlen, amiben higgyetek, az a történelem. Ami a könyvekben le van írva, az mind igaz. Képzeljétek ... képzeljétek, több ezer évet visszautazhatunk az időben ... mert le van írva ... igen.

Ró kukucskaált be az ajtón, de csak hortyogó alakokat talált. miután bezárta az ajtót, hosszan gondolkozott azon, hogy kerülhetett ez a fél pár cipő a kezébe. És egyáltalán mikor?

Rtl mindig is szeretett fontoskodni, mindenhol ott volt, ahol lehetett. Orv létére mindenbe bele is szólt. Hangja azonban nyugodtan, határozottan csengett. Az építészet érdekelte a világon a legjobban. Mi sem természetesebb, hogy naponta kijárt a "Palota" építésére.

Egy épület felhúzása hihetetlen sokba került. Először is hatalmas víztaszító burkot kell létrehozni az építkezés helye fölött, ennek az üzemeltetése sem olcsóság, majd következik az alap kiásása. Ez a legbonyolultabb feladat, mert nem szabad, hogy a víz alul beszivároghon. Itt is különböző erősugarakat kell használni. Ha eddig eljutottunk, akkor már könnyű dolgunk van. Bebetonozzuk az alapot, és már jöhet is rá a vas-üveg palota.

Rtl leguggolt a zuhogó esőben, egy kis agyagot gyűjtött a földről a kezébe, és megformázta a leendő palotát. Ez akár egy műalkotásnak is beillene. A művészek sem csinálnak jobbat - gondolta. Ám művét hamar elmosta a zivatar. Feltekintett és rögtön éles nyilallást érzett a szívében. Az orvos szívrohamot állapított meg. Azt azonban senki sem tudta, hogy mit keresett Ró a baleset helyszínén...

Folytatás következik az olvasottsági arányoktól függően.

Igazlító nap

Bizonyára sokan tudjátok, hogy amíg a KP tanulól (és nem tanuló!) jól (rosszul) megérdemelt tavaszi vakációjukat töltötték, addig a tanári kar "edzőtáborba" vonult, a kies és légyállományjáról messze földön híres Bábolnára. Az iskolacsinálás sziklányi terhét vállukon cipelő tanarak szellemi erősítésként meghívták a Politechnikum Kuratóriumának jelenlegi elnökét, Pál Tamás iskolaszociológust is. Ez utóbbi meghatározás nem szobatudó, hanem egy hatalmas, terepszínű, szakállas mackót jelentett, aki melleleg belülről ismeri az iskolák világát, mai problémáit, ezek megoldásán évek óta dolgozik mint elméleti és gyakorlati szakember. A vele folytatott, éjszakába (hajnalba) nyúló beszélgetésen ismerkedtünk meg az igazlító nap gondolatával.

Az első kérdése az volt: akarja-e valójában a KP tantestülete a valódi iskolai demokráciát. (Néhol ugyanis szavakban megfogalmazzák, de a gyakorlatban nem valósul meg.) Válaszunk természetesen egyöntetű IGEN!

Következő kérdés az, hogy vajon képes-e a diákság egyedül, saját erejéből kialakítani demokratikus testületét, a diákönkormányzatot. Pál Tamás válasza: NEM! Sőt azt is világosan látni kell a tantestületnek, hogy a diákönkormányzat és a működő demokrácia megteremtése rengeteg energiát igényel a pedagógusok részéről is. Csak nagyon kivételes esetben terem egy iskolában olyan diákegyéniség, aki saját maga képes katalizálni és végtermékként előállítani a diákönkormányzatot. (Kérdés persze, hogy ez nem lesz-e az ő diktatúrája?)

Itt már el is érkezünk a harmadik kérdéskörhöz, az alkalmas diákvezető gondolatához. A hagyományos önkormányzati rendszereknek fő eleme a választott

diákképviselő. Azt azonban mi is láthatjuk, hogy megválasztásával nincs mindörökre biztosítva a kielégítő érdekképviselet. Sokszor ugyanis népszerűségi szempontok szerint választ a diáknép (pl. jól focizó, vagy jóképű, vagány fiút). Csak a későbbiekben bizonyosodik be, hogy őt nem túlzottan érdeklik a diákság problémái, vagy éppen saját magát szeretné inkább "képviseelni".

Sorolhatnám tovább a demokratikus iskolai élet útjában álló másféle akadályokat, de talán hasznosabb, ha röviden bemutatom a Pál Tamás által kidolgozott, és több iskolában működtetett demokrácia-"találmányt", az "Igazlító napot". Már az elnevezése is egyéni (v.ö.: halottlító), de a tartalma méginkább az.

Az Igazlító nap szereposztása a következő:

- Iskolatag (400 fő) - Mindenki, aki tanulója, tanára, dolgozója az iskolának.
- Iskolapolgár - Aki a fentiek közül tisztában van jogaival is.
- Résztevő (kb. 50 fő) - Aki kérdést kíván feltenni, "ügye van".
- Képviselő-jelölt (7-8 fő) - Akit egy ügy képviseletére felkérik.
- Képviselő - Aki elvállja a képviseletet.
- Címzett - Akihez a kérdést intézik.

Működése:

A rendszer akkor lendül működésbe, ha valakinek "baja van", és azt meg is tudja fogalmazni. Ez azonban még nem elég, kérdését meg is kell címeznie, azaz tudnia kell, hogy ki az illetékes ügyében. A kérdéseket "problémagyűjtő" lapokon adhatják be a résztvevők. Az Igazlító nap lelke, motorja a koordinátor csoport, amely néhány vállalkozó tanárból és diákból áll. Ők

gyűjtik össze a lapokat és állítják össze azok listáját, majd pedig megszervezik a válasznapot.

Néhány érdekes újítás: A felvetődő ügyek egy "információ centrifugába" kerülnek, azaz automatikusan kiderül, hogy az "önsúlyuk" elegendő-e. Ha egy ügy nem fontos, akkor pl. nem lesz, aki azt képviselje (a kérdés feltevője nem lehet képviselő), így ez az ügy kiesik.

A másik újdonság: Egy képviselőt csak egy adott ügygel bíznak meg, így nem marad rajta a funkció, legfeljebb ha jól csinálta a dolgát, akkor legközelebb is megbízzák. Ezzel elkerülhető, hogy az iskola uralkodó diákjai állandó hatalmat szerezzenek.

Harmadik új lehetőség: mindenki egyéniségének megfelelő szerepet választhat, pl. ha csak valami baja van, akkor lead egy problémagyűjtő lapot, ezáltal résztvevővé válik. Ha aktívabb és megbízzák egy ügygel, akkor képviselő lehet. Ha ez sem elég, akkor szerepet vállalhat a koordinátor csoportban. Ha egyiket sem akarja, akkor legfeljebb mint néző látja meg az igazságot a válaszadó napon.

Az Igazlító nap csúcspontja a válaszadás a leadott kérdésekre, ügyekre. Itt lehetőleg érdemi válaszokat kell adni, amelyet a kérdező is elfogad. Jelen van a kb. 50 résztvevő, az ügyek képviselői, a kérdések címzettjei és a koordinátor csoport vezetője, aki elnökként vezeti a válaszadást. Ez egy délután kb. 2 órában kerülhet megrendezésre, az ügyekre fordított idő így beosztva és korlátozva van.

A teljes rendszer persze jóval bonyolultabb, de talán a lényeg az elmondottakból látható. Végül is az igazlító nap egyfajta diákfórum, ahol ha valakinek bármilyen baja van, és

azt leírja egy lapra, akkor megnyugtató választ kaphat a kérdésére. Egyfajta "szelepként" működtetve fontos része lehet az iskolai demokráciának, visszacsatolt szabályzást valósítva meg a vezetők és vezetettek között. Hogy mellette még milyen önkormányzati formák lennének szükségesek, megvalósíthatók, az más lap(szám)ra tartozik.

Az Igazlító nap politechnikai megrendezésének lehetőségét jelenleg tanulmányozzuk. Mondjátok el Ti is véleményeteket!

Veres Gábor
(tanár)

AZ ÚJ TÖRZS

I. Utazás mozgás nélkül

Leszálok a hévről és indulok hazafelé. Rágyújtok egy cigarettára és elmélyülök magamban. Megszállt az ihlet. Tökéletes dalszöveg és zene komponálódik a "Stoned" együttes részére "The river of Love" (Szeretet folyója) címmel. A külvilág teljesen eltűnik körülöttem. Az agyamban már csak a zene létezik.

Nem tudom, mennyi idő telhetett így el, mindenesetre egyszer csak megpróbálom megállapítani, hogy hol vagyok. Körülnézek, de nem látok semmit. A lábam alól is eltűnt a talaj. Se sötétség, se világosság. Az égadta világon semmi.

Megcsípem magam, hogy megtudjam, álmodom-e vagy ébren vagyok. Kiderül, hogy teljesen ébren vagyok. Pánikba esem. Megpróbálok futni. Kereselek valamit, bármit, csak találjak valamit.

Hiába.

Hirtelen nagyon furcsán érzem magam. Egyre kellemesebb ez az érzés. Elszáll a pánik. Boldogság fog el. Körülottem nem mozog semmi, és mégis...utazom.

Megszólok - eleinte halkán, de egyre hangosabban - a "River of Love"-című szám...

Elalszom...

II. Egy tiszta, új hely

Kinyitom a szemem. Gyönyörű bíborszínű eget látok. Két nap pompázik az égen. A nagyobbik a szívárvány minden színében küldi sugarait. A kisebbik káprázatos lilában fénylik.

Fömlállok és körülnézek. Egy erdő kellős közepén vagyok. A fák nagyon különösek: óriási sárga falloszok piros fejjel.

"Hova a fenébe kerültem? Talán egy Wahorn képbe? Meg kell tudnom, hol vagyok!"

El akarok indulni, de nem tudok mozdulni. Az összes erőmet összeszedem, de így sem bírom megmozdítani a lábaimat. Abbahagyom az erőlködést, behunyam a szemem és arra gondolok, hogy el akarok indulni. Egyszer csak elkezdek lebegni, és abba az irányba repülök, amerre menni akartam.

Fél óra repülés után egy faluféleségbe érek. Utak nincsenek, csak: egymás mellé zsúfolt, gömbalakú kunyhócskák mindenféle színben. A falut egy folyó választja két részre. Itt szálok le. Szomjas vagyok. A folyó vize zöld, de érzem, hogy ihatok belőle. Belemártom a fejemet és iszom. A víznek nincs íze, de hamar oltja szomjamat.

Hirtelen olyan érzésem támad, mintha figyelnének. Megfordulok, de nem látok semmit. "Kell találnom valakit, aki felvilágosít, hogy hol vagyok."

Egy kék, gömbalakú kunyhóhoz lebegek. Körbepülöm, de nem találok egy szem ajtót se. Bekopogok a kunyhó falán. Egyszerre tudom, hogy átlebeghetek a falon. Áthatolok, akár egy szellem.

Egy óriási helyiségben találom magam. Három furcsa lény néz rám. Egy köralakú asztal körül lebegnek. A lényeknek két fejük van, egy nyak két végén. A nyakból az egyik fej mellett egy kéz nyúlik ki, a másik fej mellett pedig egy láb. Törzsük nincsen ezeknek a lényeknek, orr és száj helyett pedig csőrük van. Két kis fekete szemükkel barátságosan néznek végig rajtam.

Az egyik Lény megszólít:

- Szeréburész! Éren Harérryré varégyorék, aré lerégírdórésérébb aré csarélárédoréambarén.

Eleinte egy szót sem értek, de hamar rájövök, hogy ugyanazt a nyelvet beszéli, mint én, csak minden magánhangzó után rak egy "ré"-t.

- Ürédvörézlörém! Girélirésztaré aré neréverém. Eréltévéreédtérém érés szerérerétnérém turédniré, horégy horél varégyorék. Rerémérélerém, horégy turédnarék serégiréteréniré.

(A szöveg ezentúl magyarul fog megjelenni.)

- Szimézbe kerültél, fiam. Nem vagy éhes?

- Dehogynem. Már úgy korog a gyomrom, hogy csak na.

- Nem tudom, mi az a gyomor, de csak gyere nyugodtan!

Táplálkozzál, és utána meséld el, honnan jössz!

Az asztalhoz lebegek, és az egyik lény egy edényben valami főzelékszerűséget rak elém. A folyó vizére emlékeztet, de annál sötétebb és sűrűbb. Szaga nincsen. Megkóstolom a fura főztöt. Íze sincs, de hamar érzem, hogy laktat. Sült csirkére gondolok, és hirtelen a főzelék sültcsirke-ízűvé válik. Egy darabig elbűvölten azon töprengök, hogy lehet ez. Egyszerre mintha villám csapott volna belém, rájövök, hogy ezen a helyen a gondolataimmal mindent el tudok érní.

- Nagyon finom az étel - mondom.

- Mi az, hogy étel? Mi az, hogy finom? - kérdez vissza Harry.

- A finom azt jelenti, hogy jó íze van, az étel pedig táplálék - magyarázom.

- Ezt csak magadnak köszönheted. A fantáziád minőségétől függ a táplálék és minden más milyensége.

- Én Budapestről jöttem...

Elmesélem Harry-nek, honnan kerültem ide; beszélek az emberiség szokásairól, és azt is megemlítem, hogy jutottam Sziamézbe. Harry és a másik két lény türelmesen végighallgat.

- Melyik bolygóra kerültem, mert tudtommal a Földön nincs Sziaméz nevű város?

- De van, fiam - válaszol Harry. - Te még mindig a Földön vagy, csak sikerült átjutnod az első dimenzióból az ötödikbe. Nem tudom, hogy lehetséges, de örülünk, hogy itt vagy köztünk.

- Mesélj nekem a világokról! Hogyan éltek ti itt? Miből él...

Harry hirtelen a szavamba vág:

- Sajnálom, de erről én nem mondhatok neked semmit. Csak a fő Nohik világosíthat fel ezzel kapcsolatosan idegent. Mi nagyon szívesen látunk téged, de sajnos nem mondhatunk semmit.

- Megértelek.

Hosszú, kínos szünet következik, senki nem beszél, de mindenki tudja, hogy mit gondol a másik.

- Hol találom meg a Nohikokat? - töröm meg a csendet.

- Indulj el az orrod után, csak az a fő, hogy ne a Sátán úton haladj, mert ott végleg elveszel! És most lebegj! Bhatu legyen veled!

- Köszönök mindent. Viszontlátásra. Isten veletek!

Kilebegek a falon, és indulok a Nohikhoz.

III. Nohik kerestetik

Visszalebegek a folyóhoz. Leereszkedem a partjára.
"Indulj el az orrod után!"

Mit jelenthet ez?

Egyszer csak megértem, hogy azt jelenti, ha van akaratom, akkor mindenhova el tudok jutni, és mindent el tudok érní, de ha elvesztem az élet egyik legfontosabb építőelemét, az akaratot, akkor nem jutok el sehová.

Harry szavain gondolkodva elindulok, és érzem, hogy meg akarom találni Nohikot. Elhagyom a várost. Újabb erdőfeleség felé repülök. Itt a fák törzse lila, lombjaik pedig kékek. Leginkább gyönyörű sellőkre emlékeztetnek, amelyek fejenállnak, és a hajuk, mint gyökér hatol be a lágy, ciánszínű földbe.

Az erdő közepén egy óriási gömb alakú kunyhót fedezek fel. A szivárvány minden színében pompázik. Ösztönösen a kunyhóba repülök, de ahogy áthatolok a falán, olyan érzésem támad, mintha valami örvénybe kerültem volna. Egyre növekszik ez az érzés, és a félelem hatalma alá kerülök.

"Ez lenne a "Sátán" út?"

Elveszítem az akaratomat! Félek!

- Segítség!!!

Hatalmas üvöltésem hatására észbe kapok. "Meg akarom találni a Nohikot! Meg akarom találni a Nohikot!"

- Meg akarom találni a Nohikot!!! - üvöltöm.

Teljes erőből elkezdem énekelni a "River of Love" című számot.

IV. A három kapu titka

Egy kunyhóban fekszem, fölöttem egy teljesen szürke sziamézi lebeg.

- Üdvözöllek, idegen - nagyon rekedt a hangja.

- Csókolom, Giliszta vagyok, az első dimenzióból jöttem.

- Tudom.

Talán ő lenne a Nohik? Megtaláltam?

- Nem, nem én vagyok a Nohik - válaszol a sziamézi a gondolataimra. - Én Phibsz vagyok, az első kapu őre.

- És hogy jutok el a Nohikhoz?

- Ahhoz, hogy a Nohikhoz eljuss, három kapun kell átmenned. Az elsőn sikeresen átjutottál, de még vár rád hat. Indulj hát, előtted a második kapu, de sose feledd: "Indulj el az orrod után...". Itt van egy kulacs táplálék. Kelleni fog, mert hosszú még az út. Hát jól oszd be! Bhatu legyen veled!

- Köszönöm. Isten veled.

Felkelek és kilibegek a kunyhó falán. Elindulok az erdőből kifelé. Körülbelül 15 perc repülés után egy újabb faluba érek. Csak abban különbözik a másiktól, hogy a közepén egy piros felhő lebeg, melyből hatalmas vízesés zúdul alá egy tóba. A vízesés felé tartok, és érzem, hogy a második kapu előtt állok. A tó fölé lebegek, és egyszer csak belepottyanok a tóba, mint egy kő. Egyre mélyebbre süllyedek. Elfogy a levegőm. Fulladozom. Pánik kerülget. Tovább süllyedek. Megpróbálok úszni. Hiába. Végül nem bírom tovább. Az összes akaraterőmet összeszedem, mélyen a tudómba szívom a tó vizét, és hatalmas erővel elüvöltöm magam: AKAROK!!!

Minden elsötétül.

Ismét egy kunyhóban fekszem, és fölöttem megint egy sziamézi lebeg.

- Phibsz? - szólítom meg.

- Nem, nem. Csipsz vagyok, a második kapu őre. Üdvözöllek, idegen.

- Szia. Én Giliszta vagyok.

- Örvendek. Átjutottál a második kapun. Már csak egy van hátra, a legnehezebb. Indulj hát, és ne feledd: "Indulj el az orrod után...". Bhatu legyen veled!

- Köszönöm. Isten veled.

Most is kilebegek a kunyhó falán, de meglepetésemre kiderül, hogy a kunyhó nem is kunyhó, hanem a piros felhő.

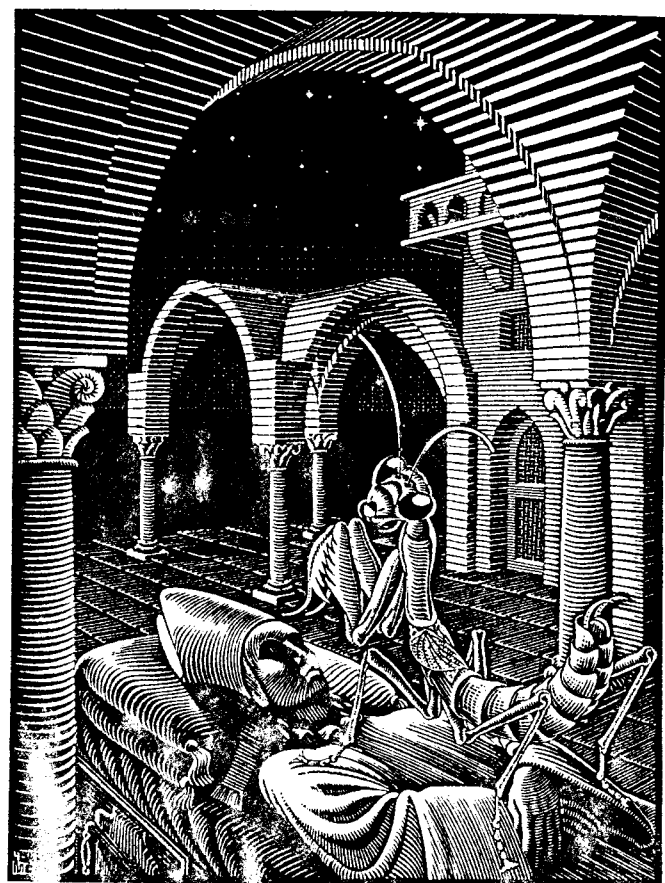
Innen föntről mindent látni. Még a harmadik, az utolsó kaput is. A borzadályok kapuját. A falu szélén egy óriási fénysugár alakjában jelenik meg. Mielőtt elindulok, eszem egy kortyot a táplálékból. Indiai csirkére gondolok.

A harmadik kapu felé lebegek. Ahogy közeledem hozzá, egyre inkább egy óriási gyémánt alakját veszi fel.

A kapu előtt leszállok. Most elővigyázatosabb akarok lenni, ezért először csak a jobb kezemmel hatolok be a gyémánt belsejébe. Egyszerre óriási fájdalmat érzek. Olyan, mintha ezer skorpió szúrna belém halálos tuskéjét. Ki akarom húzni a kezem, de nem sikerül. A fájdalom elviselhetetlenné válik. Megpróbálok egy picit beljebb tolni. Akadály nélkül sikerül. Újból megpróbálok kihúzni. Sikertelenül. Kiűt rajtam a verejték. Teljes erőből ráncigálom kifelé. Felhasad a bőröm, és a kibuggyanó vér végigcsorog karomon, míg le nem csöppen a cipőmre.

- Bemész, de ki már nem jössz, mi? Te rohádék!

Erőt veszek magamon. Kis Mode-ra gondolok, a barátnőmre. Arra, hogy ő vár bent. Tárt karokkal, forró csókokkal. Rá gondolok, és bevetem magam a skorpiók közé.

V. Rejtélyes alak

Nagyot koppan, s elhallgat. Már mint a fejem. Egy óriási teremben találok magam, melynek falai és talaja tiszta gyémántból készült. A terem közepén egy hatalmas gyémánt trón áll nekem háttal. Rajta egy alak ül. Közelebb lépek hozzá, s megszólal a "River of Love". A látványtól eláll a lélegzetem. Kis Mode ül a trónon gyönyörű, fehér, enyhén átlátszó ruhában, melyben tökéletes formájú teste teljesen érvényesül.

- Kis Mode! Te itt?

- Üdvözöllek, idegen!

- Hát nem ismeresz meg? Én vagyok az, Giliszta!

- Tudom. Az első dimenzióból jöttél közénk.

- Mi a túrót halandzsázol itt össze-vissza nekem, Poci? (A Poci Kis Mode beceneve - a szerző megjegyzése.)

- Sajnálom, de én nem Poci vagyok - mondja az alak dühösen -, hanem a Nohik és a harmadik kapu őre. A Nohikot nem szabad sértegetni.

- Bocsánat! Ezer bocsánat! Ne haragudj, Nohik. Nem akartalak megbántani. Én csak azt hittem, hogy...

- Hinni a templomban kell, fiam - mondja a Nohik kedvesen. - Mondd, mi vezetett hozzád.

- Harry küldött, egy falu lakosa...

- Ismerem Harryt - vág ismét a szavamba. - Inkább azt mondd, mit akarsz!

- Honnan ismered? - kérdem csodálkozva.

- A te gondolataidból. De most mondd meg végre, mit akarsz!

- Gondolatolvasó vagy?

- Igen. Itt Sziamézből, vagyis az ötödik dimenzióban mindenki tud a gondolatokban olvasni, feltéve, ha akar.

- De hát akkor miért nem tudod, miért vagyok itt?

- Tőled akarom hallani. Segítség csak akkor nyújthatok, ha valaki megkér rá. Ezért el kell mondanod, hogy miben segítek, ha azt akarod, hogy segítek.

- Értem... Mesélj nekem az ötödik dimenzióban élő lények életmódjáról, kultúrájáról!

- Kérésed teljesüljön!

VI. A kezdet kezdete

Szétnyílik a talaj. Egy gyémántból csiszolt piramis száll fel belőle. Elkezd pörögni. Egyre gyorsul és gyorsul, amíg egy óriási, három dimenziós kép meg nem jelenik a térben a helyén. Egy hatalmas, izzó gömböt látok. Hirtelen a gömb szétrobban, és darabjai az űr minden részére szóródnak szét.

- Az ősrobbanás... - mondja a Nohik.

Eltűnnek a gömb maradványai, és egy bolygó jelenik meg.

- ..., amelyből a Föld keletkezett... - folytatja.

- Csak nem a Föld történetét akarod elmesélni nekem?

- Várd ki a végét! Tehát ez az ősrobbanás, amelyből a Föld keletkezett.

Eltűnik a Föld, és egy izmos, krisnás ruhába öltözött férfi jelenik meg.

- Ő Bhatu. Ahogy tudod, a Földön Krisna megteremtette a lelkeket, de a lelkek sajnos a bűnös emberi testet választották

lakhelyül. Bhatu az első büntelen ember. Ő volt az első, akinek sikerült lemondania a pillanat örömről. Elég erős volt az akarata ahhoz, hogy születésétől kezdve egészen teste megsemmisüléséig ne hasson rá semmiféle bűnös vágy. Ezért is nevezzük az "Akarat Istenének".

Tátott szájjal hallgatom a Nohik történetét.

- Folytasd, folytasd! - kérem izgatottan.

- Nos, Bhatunak sikerült elérnie a transzcendentális tudatot, és így lelke - teste halála után - bekerült az ötödik dimenzióba, vagyis a Nirvána "várótermébe". Itt megteremtette pusztá akaratával ezt az életformát, a tiszta életformát, és elnevezte Sziaméznek.

Megjelenik egymás mellett a három kapu, amelyekkel volt szerencsém megismerkedni.

- Miután Bhatu megteremtette Sziamézt - folytatja a Nohik -, Krisna e három kaput helyezte el Sziaméz három, legszélső pontjára, majd így szólt Bhatuhoz:

"Lépd át e három kapu szegélyét,
s meglátod Krisna személyét
a Nirvánában,
az örökkévalóságban."

Bhatu megkérdezte Krisnától, hol találja e három kaput, mire az Úr így válaszolt:

"Indulj el az orrod után,
csak az a fő, hogy ne a "Sátán"
útján indulj el,
mert ott végleg elveszel.
Sose nézz hátra,
menj csak bátran,
vigyázz a szádra,
és figyeld a sátram,
ahol várlak én
ahol vár a fájdalom,
ahol vár a fény,
ahol szól az én dalom,
örök boldogság,
örök bizalom."

Bhatu eljutott az első kapuhoz, a kunyhóhoz, melyet Krisna a végtelen örülettel töltött meg. Akarat Istene belépett a kunyhóba. Az örület legmagasabb fokának kellett ellenállnia akaratával. Sikerült neki. Egy őrt, Phibszet állította e kapu elé, nehogy valaki véletlenül beleessen az örület végtelen örvényébe.

A második kaput, a tavat Krisna a végtelen félelemmel töltötte meg. Bhatu ezt az akadályt is leküzdötte, és e kapu elé is őrt állított, Csipszet.

A harmadik kaput, a gyémántgolyót végtelen fájdalommal töltötte meg az Úr. Bhatu, aki ennek a kapunak a küszöbét is gondok nélkül lépte át, ide engem állított őrként. Elmondott mindent Sziamézzel, az első dimenzióról, sőt az egész "strínium"-ról is, majd azzal bízott meg, hogy őrizzem e fontos tényeket, és én adjam tovább e tudást más, "idegen" lényeknek. Mindezek után bevonult a Nirvánába.

Már több milliárd éve csinálom ezt a munkát, de mondhatom, hogy valami izgalmas. Az alatt az idő alatt, ami

eddig telt el, egy idegen lénynek sem sikerült ide elérnie, te vagy az első.

- Jézus Mária, ha már időről beszélünk, hány óra van? Már rég otthon kellene lennem! Vagy már nem számít az idő? Meghaltam?

- Ne izgulj, nem haltál meg - nyugtatott a Nohik. - Mialatt itt tartózkodsz, nem telik az idő az első dimenzióban.

Újabb ábra jelenik meg. Két kör: egy kisebb és egy nagyobb. A nagyobb sok kis körből áll.

- A belső kör - magyarázza a Nohik - az első dimenzió végtelen sok időpontból álló időköre. A külső az ötödik dimenzió számtalan, az óramutató járásával megegyező irányba forgó időkörét tartalmazó időhatározó kör. Mindegyik időponthoz tartozik egy, az időhatározón levő időkör. Az első dimenzió köre és az időhatározó kör az óramutató járásával azonos irányban egyforma gyorsan forog. Hogyha te hat órákor átlépsz az ötödik dimenzióba, akkor az időhatározó körön levő hat órához tartozó időkörre kerülsz. Így ha visszalépsz majd az első dimenzióba, még mindig hat óra lesz.

- Hát ez fantasztikus! ... Hhhhuuuhhh... De ha nem haltam meg, akkor miért vagyok itt?

Hosszú csend, majd megszólal a "River of Love".

- A zene, amit komponáltál, olyan tiszta és szép, hogy Krisna megjutalmazott: bizonyosságot adott a létezéséről, és arról, hogy a Nirvána is létezik.

- Értem. Köszönöm, Krisna.

A mennyezetre nézek. Egy rövid villanást észlelek. Azt veszem ki belőle, hogy "szívesen".

- Mesélj tovább, Nohik! Milyen rendszerben éltek?

- Mi a szeretet anarchiájában élünk. Mindenki azt csinál, amit akar. Nincsen semmiféle hierarchia. Mindenki szeret mindenkiket. Nincsenek háborúk. Békésen élünk.

- Miből?

-Az emberiség álmaiból, mert az álmok tiszták. A zöld folyó, amiből ittál, az álmoké, vagy más néven a "Szeretet Folyója".

Ennek vizéből gyűjtjük az alapanyagot a táplálékhoz. Ami neked annyira ízlett Harryéknál, az nem volt más, mint egy ember álmai.

- Ez azt jelenti, hogy megszűnne ez a dimenzió álmok nélkül?

- Nem. Ez azt jelenti, hogy megszűnne az egész "strínium".

- Mi az a strínium?

- Minden, ami létezik, vagy valaha létezett.

- Értem. És hogy szaporodtok?

- Mi nem szaporodunk. Örökéletűek vagyunk az álmok segítségével. Egneműek vagyunk, tehát nincsenek pozitív és negatív, férfi és női lények közöttünk.

- Akkor miért mondta Harry azt, hogy ő a legidősebb a családjában. Hogy létezhet család, ha nincsenek nemek?

- A család nálunk nem jelent mást, mint három lény közösségét, akik egy konyhában élnek együtt.

- Aha. És van-e művészetetek?

- A mi művészetünk maga a dimenzió, mert ilyen gyönyörű, tiszta társadalmat még egy művésznek sem sikerült alkotnia az egész stríniumban még elméletben sem - Bhatun kívül.

- Nagyon köszönöm a segítségedet. Most már csak azt mondd el, hogyan jutok vissza az első dimenzióba!

- "Indulj el az orrod után...". Bhatu legyen veled.

- Köszönöm, Nohik. Bhatu legyen veled.

Elhagyom a gyémántgömböt. Megszólal a "River of Love", eleinte halkán, majd egyre erősödve. Körülöttem eltűnik minden. Még a sötétség és a világosság is. Utazom mozgás nélkül. Elalszom...

VII. Visszatért a megtért

Kinyitom a szemem. Az ajtóm előtt állok. Az ötödik dimenzióból nem maradt semmi, csak egy emlék. És egy kulacs, mely az övemem lóg, és tele van álmokkal...
Háre Krisna

Giliszta -Zártosztály-

MEM KÖNNYŰ MAGYARUL!

"A zsarátnok gazda nem fizetteti meg a kenyér árát."

"Kiborít már, hogy állandóan tettetett színlelsz."

Fogalommeghatározások:

Mimika: "tudat alatti kapcsolatteremtés"

Empátia: "beleillő képesség"

Jel: "Olyan rendszerek, melyek valamilyen nyelven vannak, de ezeket a nyelveket nem együtt használjuk."

Jelrendszer: "kressz"

Részletek a kommunikáció dolgozatokból

SZÜLŐK KÉRTÉK, MI TELJESÍTJÜK

Korábbi eszmecsereink alkalmával a szülők jelezték, hogy szeretnének a szaktanárokkal beszélni, módszertani tanácsokat kérni annak érdekében, hogy az utolsó megmérettetés eredményesen sikerüljön mindenki számára.

Ezért **szaktanári fogadóórát** tartunk az iskolában

1992. május 27-én, szerdán fél 5 és fél nyolc között,

amikor valamennyi oktató az érdeklődő édesanyák, édesapák, rokonok, ismerősök, üzletfelek, stb. rendelkezésre áll.

EMLÉKEZTETŐ AZ ISKOLATANÁCS 1992. ÁPRILIS 29-I ÜLÉSÉRŐL

Jelen voltak: Kunné Deák Etelka (FH)
Kleinné Alföldi Sarolta (MP)
Adorján Miklós (FH)
Ehleiter Tamás (MP)
Nagy Ákos (JP)
Szolnoki Attila (V. év)
Fehér Márta
Horn Gábor
Maizi Erika
Puskás Aurél

Vezető elnök: Szolnoki Attila

I. Az ötödévesekkel kapcsolatos kérdések

- a.) Maizi Erika, az V. év osztályfőnöke tájékoztatta az IT-t a jövő évi ötödéves képzésről. Beszámolt a felvételi követelmények szigorodásáról, a képzés színvonalának tervezett emeléséről, valamint arról, hogy a tanfolyam ingyenessége megszűnik, a hallgatóknak havi 2000 Ft hozzájárulást kell majd fizetniük, amely szociális okokból vagy jó teljesítmény esetén részben visszatéríthető.
- b.) Az ötödévesek igazolatlan óráinak problémája másodszer kerül az IT elé. Szolnoki Attila a megengedett 10 igazolatlan órával szemben 20, majd 15 órát javasolt. Ez utóbbit az IT szavazattöbbséggel elfogadta. Tehát a jövő tanévben az ötödéveseknek max. 15 igazolatlan órájuk lehet személyenként. Akinek az igazolatlan óráinak száma meghaladja a tizenötöt, azt a tanfolyamból kizárják.
- c.) Határozatot hoztunk arról, hogy a jövő tanévben már az év kezdésekor küldjön (küldjenek) az V. éves osztály(ok) képviselőt az IT-be, és a szakmai gyakorlaton is érvényesüljön a diákképviselő.
- d.) Felmerült, de döntés nem született arról, hogy jövőre csak a szakmai órák látogatása legyen kötelező az V. évfolyam számára. (Méltánytalannak tartják, hogy az elsősöknek szabad óralátogatási joguk van, nekik pedig nincs.)

II. Szolnoki Attila javaslatai az I. évesek tanulmányi munkájával kapcsolatban

A javaslat lényege:

- a.) A tanulmányi versenyek, pályázatok szervezése. Az 1-3. helyezett mentesüljön az adott tárgy beszámolója alól.
- b.) Háromnapos beszámolási időszak, de beszámoló csak délelőtt vagy csak délután legyen.
- c.) A beszámoló követelmények egyeztetése a diákokkal.
- d.) Írásbeli beszámoló esetén a tanár rendelkezzen 3 "+" ponttal, amely akkor adható, ha a diák a vártnál rosszabbul teljesít.

Az IT a javaslatokat a tantestület elé utalja, és felkéri a tanárokat, hogy vitassák meg azokat egy olyan huzogáson, ahol a diákok képviselője is jelen van.

III. Tanulmányi, fegyelmi helyzet a III. negyed után

Érdemben erről a kérdésről akkor beszélünk majd, amikor a pótbeszámolók eredményei is rendelkezésre állnak. A beszélgetésből kiderült, hogy a tantárgyfelelősök nagyon változó hatékonysággal dolgoznak, nem ismerik jogaikat, a beszámolók közötti időszakban gyakran nem jelzik a felmerülő problémákat. Ezért az IT úgy határozott, hogy megbeszélést szervez a tantárgyfelelősök számára, ahol kicserélhetik tapasztalataikat.

IV. Szervezeti és Működési Szabályzat

Mivel az iskola Szervezeti és Működési Szabályzata lassan készül és ez a napi működést is akadályozza, az IT bizottságot kér fel az SZMSZ hiányzó részeinek kidolgozására, javaslat készítésére.

A felkért tagok: Pál Tamás (Kuratórium), Várkonyi József (szülők), Németh Attila (diákok), Veres Gábor (tanárok).

V. A munkatársak jogállásáról szóló tantestületi határozat áttekintése

VI. Az információáramlásról

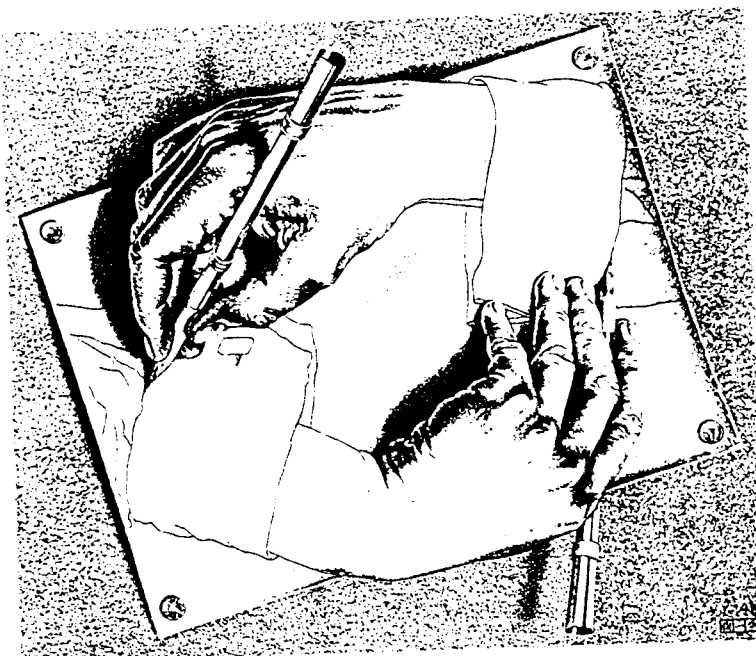
Az IT döntött arról, hogy a Poli-???? havonta fog megjeleni, és tartalmazni fogja az összes iskolai döntést, információt.

A következő ülés tervezett időpontja: 1992. május 27. 16 óra

napirendje: 1! Jövő évi munkarend
2. Házirend
3. Értékelés

Budapest, 1992. május 7.

Fehér Márta

A tantárgyfelelősökről

Sajnálatos módon a tantárgyfelelősi rendszer nem működik, legalábbis csak kivételes esetekben mondhatjuk az ellenkezőjét. Az első negyedévben az Iskolatanács által létrehozott tervezet - melyet később pontosítva elfogadtak - tartalmazza azokat a jogokat és kötelességeket, amelyek megilletik, illetve amelyeket teljesítenie kell a megválasztott tantárgyfelelősnek. Természetesen az ő munkájukat segíthetik az osztálytársak azzal, hogy év közben kérdésekkel,

ötletekkel halmozzák el őket, amelyek a tantárggyal kapcsolatosak.

A tantárgyfelelős munkája lehet: a tanár segítése, papírok kiosztása, vizsga előtt - ha kérik - korrepetálás, és kapcsolatteremtés a tanárok és a diákok között.

Eredményes munkájukban bízva reménykedem abban, hogy a negyedik negyedben mind ők, mind a tanárok és a diákok felelősséggel végzik teendőiket, és egymást is segítik ebben.

Adorján Miklós - FM -

FELHÍVÁS

Politechnikumos Diákok!

A Politechnikum beolajozott működésének egyik alapfeltétele, hogy a diákság megalakítsa a maga szakszervezetét, vagyis a Diákönkormányzatot.

A Diákönkormányzat rövidtávú célkitűzései:

- Szabad büfébe járás
- Saját helyiség (bulik céljából)
- Saját újság
- Saját sulirádió
- Diákjaink védelme

Az iskolából többen többször próbálkoztunk a Diákönkormányzat megalakításával, de úgy látszik, mi kevesen vagyunk. Ezért hívjuk fel a figyelmeteket:

FOGJUNK ÖSSZE, EGYÜTT BIZTOSAN SIKERÜLNI FOG!

Bármilyen ötletek van ezzel kapcsolatban, kérünk, jelentkeztek Németh Attilánál (Gilisza) vagy nálam! Segítségüket előre is köszönjük:

Regős Róbert - Zártosztály -

A SEMMIK

Ezek az "élőlények" a világmindenség legészakibb pontján élnek. Földrajzi adottságaikra semmi sem jellemző, mert a semmiben élnek. Mi nem láthatjuk őket, csak ők látják egymást és minket. Éghajlatuk sincsen, mert nem is süt a nap, nincs éjszaka, de nincs nappal se, esik az eső, de nem esik, tehát minden időjárás tényező egyszerre fordul elő. Kinézetük (amiről csak én tudok) emberi szemnek láthatatlan, de elvileg és gyakorlatilag nagyjából leírhatatlan. Ami furcsa, az az, hogy igazi növényeket természetnek, és igazi állatokat tenyésztnek. Ez az egész úgy történik, hogy telepátiával a több fényévnnyire lévő bolygóról kapcsolatba lépnek a mi állatainkkal és növényeinkkel. Meggyőzik őket arról, hogy náluk sokkal jobban élnének, és hipnotizálás útján "elviszik" a bolygójukra.

Ezért vonyít a kutya a holdra, mert ő az egyetlen faj a Földön, akit nem "visznek" el, és ezt ő nagy sértésnek veszi, és ugatással, vonyítással fenyegeti őket.

Társadalmukra az a jellemző, hogy azok a hatalmasok, akiknek a legtöbb semmijük van. Az elcsábított élőlényeken kísérleteket és kutatásokat hajtanak végre, hogy jellemezni tudják a földi életet. Távoli céljuk a földi élet teljes elpusztítása, és a Föld teljes értékű semmivé alakítása. Tehát hódítani akarnak.

Általános jellemzésük:

- agyafurta
- gőgösek
- kényesek
- felsőbbrendűnek érzik magukat mindenki felett

Persze, mint mindenkinek, nekik is vannak jó tulajdonságaik, de majd ezekről a későbbiekben írok. Akkor keletkeztek, amikor még az első világ volt, amikor az akkori időszámítás szerint 10621-et írtak. Egy hatalmas robbanás következtében az egész világmindenség (többmillió)² db semmire bomlott, és ekkor megalakult a semmivilág. De a robbanás következtében kialakult egy új ellenség: a gázmolekulák. Évezredekig folytak a harcok, míg végül a gázmolekulakirálynő lányát hozzáadták a semmikirálynő lányához. Ezután békességben éltek. A birodalmat három részre bontották: a semmibirodalom, a gázmolekulabirodalom, a semmigázmolekulabirodalom. Az előbb említett frigyből (a legnagyobb sajnálatukra), csak két gázmolekula keletkezett. Ők később átvették a hatalmat. A legidősebb volt a nitrogén, övé lett a 78%; a legkisebb volt az oxigén, övé lett a 21%; de hogy a történelem ne hogy elítélje őket, hogy milyen kegyetlenek, a megmaradó 1 %-ot ráhagyták a semmikre.

Náluk nem volt ismeretes a halál fogalma, legfeljebb aki megunta az életét, az leült egy székbe, és addig kötögetett, amíg vissza nem tért az életkedve. A

rekordot egy jsdhjfhalj nevezetű hölgy tartja, aki 24 billió évig kötött egyfolytában, és ezzel megkötötte a világmindenség határát.

Szaporodásukra az jellemző, hogy addig esznek, amíg szét nem pukkadnak, és így osztódással egy új egyed lép életbe.

A társadalmukban, mint az előzőekben említettem, csak nők élnek. Külpolitikájukat semmi sem jellemzi, tehát nincsen. Belpolitikájukat az jellemzi, hogy mindenkinek adóznia kell a királynőnek. Minden születendő gyerek felét oda kell adni az uralkodónak, tehát egy hétköznapi embernek kétszer kell széturrannia ahhoz, hogy egy egész gyereke legyen. Magyarul beszélnek, de sok olyan van, aki lerakta már egy másik nyelvből a felsőfokú államvizsgát.

A királyné 44 vármegyére bontotta az uradalmát, ezért a turizmus jelentős.

Nincs írásos emlékü, történelmük, hanem minden semmi iskolába jár, és ott az idősebbektől átveszik a tapasztalataikat. Minden lény jár iskolába, még a királyné is. Egy osztály van, így csak 1 évig járnak iskolába. (Náluk 1 év, az nálunk 10 évnek felel meg.) Írni tudnak és van postájuk. A posta egészében nagyon különös. A feladó felad egy levelet telepátiával, a címzettnek levő toll pedig leírja az üzenetet a címzettnek. Írásuk hieroglifa és a japán írás keveréke. Civilizáltabbak és értelmesebbek, mint mi, földi lények. Nagyon intelligensek. A legpozitívabb dolog bennünk az (ami eltér egyes földi lényektől), hogy mindig betartják a szavukat.

Szeretik a zenét, és táncolni is borzasztóan jól tudnak. A fiatalok diszkóba járnak és más szórakoztató helyiségekbe. A kopasz fej a divat, és annak különböző színekre való festése. Ékszereik nincsenek, vallásuk sincsen, mert mindenki magában hisz.

Szeretnek szellemet idézni és horoszkópokat készíteni. Szórakozásukhoz tartozik a kártyajáték. Minden második nap ünnep. Az ünnepnapokon esznek, isznak, mulatnak, de a következő napon végig dolgoznak. (Egy napjuk nálunk 10 napnak felel meg.)

Múzeumok és kulturális helyeik vannak. Ide állítják ki a legöregebb lényeket, akik beszélnek, előadást tartanak a régi időről. Legnagyobb felfedezésük egy űrrepülőgép, amely 1 fényév/s sebességgel szeli a világűr űrpályáit.

Haditechnikájuk fejletlen, ezért a háborúkat mindig logikai úton nyerik meg. Nincs náluk olyan dolog, hogy pénz, hanem cserekereskedelmet folytatnak.

A hatalom élén egy maffiaszerű szervezet van, melynek tagjai komoly barátságban vannak a rendőreivel.

Náluk autó helyett mindenki hétmérföldes csizmát használ. Ugyanúgy vannak munkahelyek, mint nálunk.

Legjobb náluk az, hogy nem ismerik a betegséget. Hat szemük, 7 fülük, 9 bal és 10 jobb lábuk van. Orrukon 4 nyílás van, és csak 2 db foguk van. Az ember

végbélrendszerével ellentétben, a szükségtelen anyagokat nem a végbélnyílásukon, hanem az ujjuk hegyén bocsátják ki. Fürdeni, mosakodni és fogat mosni nem szoktak, de vannak kítűnő parfünjeik és izzadsággátló desodorjaik.

A Földről nagyon sokan akarnak eljutni a Nirvánába, a boldogító, tökéletes semmibe. Ez az a hely. Tegnap kaptam dísztvíratot, amelyben közölték, hogy én vagyok a lelkem utolsó állomása, és hogy ha meghalok, hatalmas szeretettel várják a lelkemet.

Az előbb említettem, hogy csak nők élnek itt, de mint közben titkos forrásokból kiderítettem, él itt egy férfi is. Az összes nő szerelmes belé, kivéve egyet, aki persze a férfinak tetszik. A férfi különös módon látható, ő nyerte meg i.e. 4000-ben a férfiszépségversenyt. Magas, vállas, izmos, vékony derekú, barna az arca a sok szoláriumozástól, fekete hajú és ibolyakék szemű. Ő a semmi nők szívtiprója. Minden harmadik nap a szerelmesek napja, amikor mindenki beül egy moziba, és nézik a földi love story-kat és ábrádoznak.

Hogy miért van egy férfi, és hogy ez a férfi miért látható? Ezekre a kérdésekre nagyon régen történt események adnak választ. Abban az időben nagyon sokan mentek Nirvánába, köztük volt ennek a férfinak a lelke is, aki úgy halt meg, hogy mivel nagyon lusta ember volt, egész nap csak aludt, és a sok alvástól meghalt. Mivel tévedni emberi dolog, ezért ők is tévedhetnek. A raktárban, ahol az utazás előtt álló lelkek pihentek, a férfi lelke elaludt, és nem ébredt fel idejében, így lekéste a repülő. Kétségbeesésében belekapaszkodott a repülő fülébe és így utazott. A repülő belsejében folyt a semmittevés

és a semmivétevés. A férfi lelke ebből kimaradt, tehát láthatóvá vált. Hogy miért maradt férfi? Ez volt a legfelsőbb bíróság büntetése a gép lekéséséért. De sajnálatra semmi ok nem volna akkor, ha nem tetszett volna neki egy lány, akinek egy másik lány tetszett. Tehát Nirvánában is vannak drámák. De nehogy azt higgyék a kedves olvasók, hogy itt leszbikusok vannak. Az a lány, aki a férfinak tetszett, Júlia volt (mármint a lelke), de aki ennek a lánynak tetszett, Rómeó volt (mármint a lelke). Tehát aki a rendes életben nem találja meg a nagy Őt, az lehet, hogy Nirvánában megtalálja.

Nincs sok időm hátra. Már nagyon sürgetnek, ha nem sietek, akkor lekésem a tejúti kompot, és akkor én is lekésem a repülőt, és ebből az következik, hogy én is látható maradok, és én is férfi leszek (igaz, már a második). Aki nem tudja, hogy mikor fog elérkezni a lelke az utolsó állomására, maradjon otthon egy teljes hétig, ne igyon, ne egyen, ne aludjon semmit, és próbáljon meg telepatikus üzeneteket küldeni a Semmi kormányzónőnek. Ha ez sikerül, és érzi, hogy az üzenet megérkezett, feküdjön le aludni, és meg fogja álmodni, hogy melyik állomáson tart a lelke. De ha kap egy dísztvíratot 1 percen belül, akkor a lelke az utolsó állomásán található. Ezzel búcsúzom, remélem, sikerült felkeltenem az érdeklődését Nirvana iránt.

Viszontlátásra

John Howard - Zártosztály -

JÁTSZVA TANULHATSZI!

- a Young Enterprise modellje a Politechnikumban -

- ezt tanultuk Angliában -

- amit másodéves közgazdasági tanulmányaitokról tudni lehet -

Kedves ifjak! Bizonyára sejtitek, hogy másodikosként már leendő szakmátokból, a közgazdaságtanból is ízelítőt kaptok. Az új szakmai tárgy - bár nem is igazán tantárgy, csak rendszeres és tanulságos elfoglaltság - az angol Young Enterprise modelljére épülő gyakorlati üzleti játék lesz. (*Első feladat:* találd ki a Young Enterprise szervezet, tevékenység értelmes, jól csengő magyar nevét!)

A Young Enterprise szervezete 1963 óta működik Nagy-Britanniában. (Az elmúlt tíz évben a programot számos nyugat-európai országban - Franciaországban, Svédországban, Belgiumban, Máltán is

meghonosították. Kelet-Európában és Magyarországon Politechnikumunk lesz az első, a Young Enterprise programot bevezető intézmény.) A szervezet célja, hogy 14-18 éves fiatalokat valóságos vállalkozási tevékenységen keresztül tanítson meg gazdálkodásra, üzletvitelre. (Ezt fejezi ki a szervezet jelmondata: Learning by doing.)

A Young Enterprise programjában az Egyesült Királyságban jelenleg évente kb. 25.000 diák vesz részt. A diákcsoportok vállalatot alapítanak, megválasztják saját vezetőségüket és a központi irodában bejegyeztetik cégüket. Meghatározzák vállalkozásuk tevékenységi körét; névre szóló részvényeket bocsátanak ki maximum 200 angol font értékben - ezekből a vállalkozás tagjain kívül rokonok, barátok, iskolatársak, ismerősök vásárolnak -, amelyek után osztalékot fizetnek. A bankban saját számlát nyitnak, és 50 angol font áthidaló hitelt kaphatnak. (Ennek visszafizetéséért, csakúgy, mint a vállalatok működésének jogszerűségéért a Young Enterprise központja, az Országos Iroda felel.) Választott tevékenységüknek megfelelően termelnek; megtervezik, előállítják és forgalmazzák termékeiket - ezek általában különösebb szaktudást nem igénylő ékszerek, ajándéktárgyak, játékok -, vagy különféle szolgáltatásokra szakosodnak. Kitalálják reklámhadjáratukat, felméri a piacot, stb. Forgalmuk és nyereségük után a Young Enterprise központnak adóznak. A vállalkozást egy év elteltével fel kell számolniuk - azért is, hogy a felszámolás menetét szintén megismerjék. Mindezt minden közgazdasági előképzettség nélkül végzik, általában a piaci kamatlábnál nagyobb osztalékot biztosítva befektetőiknek.

A Young Enterprise központi szervezete minden vállalatot ellát a vállalatvezetéshez szükséges információkkal és a szabályos üzletmenethez szükséges iratokkal, nyomtatványokkal. (Ez az ún. Business Kit.)

A diákvállalatok tevékenységét 2-3 felnőtt szakmai tanácsadó, gyakorlott üzletember segíti; ők egy éven keresztül folyamatosan patronálják csoportjukat. Hangsúlyoznunk kell, hogy ezek a felnőttek tényleg csak tanácsadók, sem a stratégiai, sem az operatív döntéseket nem ők hozzák.

A Young Enterprise Központi Irodája szervezi a diákvállalatok életében meghatározó eseményeket, rendezvényeket. Ilyenek a helyi (körzeti, városi) és területi szinten is szervezett téli és tavaszi vásárok, ahol a vállalkozások egymás és a széles nagyközönség előtt állíthatják ki és árulhatják termékeiket. A Politechnikum delegációja (Hann Péter és Pertl Gábor) áprilisi angliai útja során két ilyen vásáron is részt vehetett. Az első Liverpool Young Enterprise vállalatainak vására volt. A város egyik lelegegásabb szállodájának különtermében állította ki és árusította termékeit 11 helyi Young Enterprise vállalat. A vásáron megjelentek a diákok szülei, ismerősei - a részvénytulajdonosok -, a programot támogató cégek - nagyvállalatok, bankok - képviselői, és természetesen bárki, akit érdekelt az

esemény - így sok szállóvendég is. Coventryben egy, Közép-Anglia egészét átfogó nemzetközi vásáron vehettünk részt. A város bevásárlóközpontjának kellős közepén, a szombati bevásárló-csúcsban ötvenegynéhány közép-angliai, két svéd és három belga diákvállalat kínálta sajátkezüleg készített portékáit az érdeklődőknek. Az eseményt a *Crier*, a városháza kikiáltója - a mi hajdani klsbíróinkhoz hasonló funkciót ellátó, díszegyenruhába öltözött, rézkolomppal csengető, hirdetésményét cirádás pergamentekercsről felolvasó öregúr - reklámozta, Coventry polgármestere nyitotta meg, majd néhány óra múltán szintén ő adta át a legjobb kiállítóknak járó díjat.

A Young Enterprise működése a Politechnikumban

Szeptemberben kell létrehoznotok vállalataitokat. A 8-15 fős csoportokat tetszőlegesen, tehát osztálykerettől függetlenül alakíthatjátok ki. Mindenki csak egy vállalatnak lehet a tagja, de mindenkinek csatlakoznia kell egy vállalathoz. Érdemes már most elgondolkoznotok azon, kikkel szeretnétek társulni vállalkozásotokban. (Nem biztos, hogy a legjobb folyosói haverok tudnak a legjobbban együtt dolgozni; és az sem biztos, hogy a legjobb kosarlabdázó lesz a legjobb vállalatvezető vagy pénzügyi igazgató..., de lehet.)

A vállalkozások az első 3-4 hétben meghatározzák céljaikat (felvázolják üzleti tervüket), kialakítják belső munkamegosztásukat (az angol vállalatok igazgatót, titkárt, személyzeti, termelési, kereskedelmi és pénzügyi/számviteli menedzsert választanak; a segédanyagok, a munkátokat segítő "kellékcsoomag" - az úgynevezett Business Kit - dokumentumai is ilyen rendszerezésben határozzák meg a feladatokat - persze ez sem jelent szigorú megkötést; mindenki mindenfajta munkából kivieszi a részét, a feladatmegosztás inkább csak a felelősséget tisztázza).

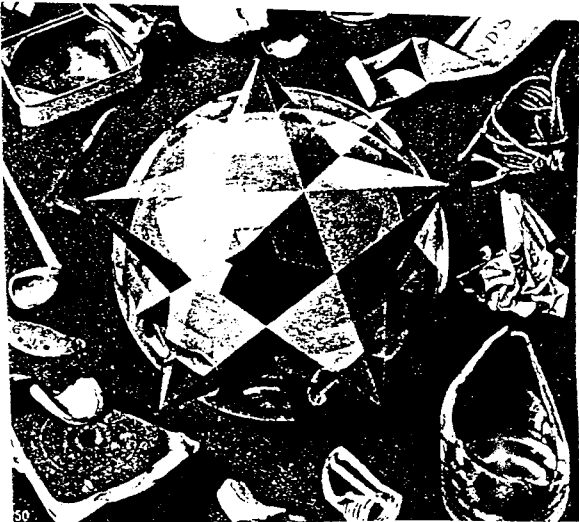
A megalakult vállalatok bejegyeztetik magukat a Központnak. A Központ egyrészt hivatalosan képviseli a vállalatokat külső szervezetek - állam, bank, ügyfelek, stb. - felé, más esetekben államként, állami hivatalként viselkedik a diákvállalatokkal szemben - pl. hozzá kell benyújtani a cégbejegyzést; ő végzi a számviteli ellenőrzést; tőle lehet - meghatározott feltételekkel - bankhitelt kérni, stb. Ezután a vállalatok megkezdik alaptőkéjük összegyűjtését, értékpapírjaik árusítását. Minden diák legalább egy egység értékpapírt saját maga is megvásárol. Így nemcsak alkalmazott, hanem tulajdonos is lesz vállalatában.

Ezután kezdődhet a termelés. Bár megalakuláskor a vállalat tagjai meghatározzák, melyek azok a tevékenységek, amit végezni szeretnének, amihez értenek, a profil nem szigorúan kötött. Egy vállalat sokféle tevékenységet folytathat, sokfajta terméket gyárthat egy időben, és az év során bármikor belekezdhet új termék előállításába, vagy bármikor megszüntetheti egyik "üzletágát". Sőt, az okosan menedzselt vállalkozásban a résztvevők tudják, hogy más terméket vár tőlük a karácsonyi és mást a húsvéti

piac. (Nem kell megijednetek a "termelés", "gyártás", "termék" kifejezésektől; nem kell itt világmegváltó találmányokra gondolni. Az általunk Angliában látott termékeknek szinte mindegyikét el tudnátok Ti is készíteni, csak egy kevés kézügyesség és főleg egy csöpp fantázia szükséges hozzá! A legtöbbje különösebb gyártóeszközöket sem igényel; bár az értékpapír-kibocsátásból befolyó alaptőke elég lesz kisebb eszközök megvásárlására, esetleg komolyabb berendezések alkalmi bérlésére is.)

Fontos, hogy vállalataitok kézzel fogható terméket, termékeket (is) produkáljanak, bár természetesen bármiféle szolgáltatással is foglalkozhattok. (A szolgáltatás persze kevésbé látványos. Egy pl. takarításra vagy kutyasétáltatásra szakosodó vállalkozás nem tudja a karácsonyi vásáron bemutatni tevékenységét...) Az együttes munka, a gazdálkodási-termelési folyamat közös nyomon követése, a döntések közös meghozatala, a feladatok közös megosztása és végrehajtása, a döntések eredményének közös értékelése adja majd meg azt a tapasztalatot, ami e program igazi célkitűzése. A termelést ki kell egészítse az üzletmenet nyomon követéséhez nélkülözhetetlen adminisztratív tevékenység; a Business Kit főleg ehhez ad segítséget.

A termékek bárhol és bárkinek eladhatóak, de karácsony előtt és koratavasszal a Központ iskolán kívül vásárok szervezésével segíti a vállalkozások üzleti sikerét. Ezek a vásárok egyben a vállalkozások megméréstét is jelentik, ahol a legjobbak - a legjobb reklám, termék, legsikeresebb üzlet, stb. - díjakat, jutalmakat is kapnak a Központtól vagy a támogató vállalatoktól.

A közös megméréstetés utolsó állomása a Vállalati Beszámoló. Éves munkájukról a vállalatoknak írásbeli összegzést, értékelést kell írniuk, valamint szóban is - egymás, illetve a nyilvános közönség: az értékpapírtulajdonosok, tanácsadók, tanárok, stb. és a zsűri előtt - be kell számolniuk tevékenységükről. Ez tulajdonképpen a tulajdonosok zárszámadó közgyűlését helyettesítő esemény. A beszámoló is összeköthető kiállítással, termékbemutatóval, és természetesen értékeléssel és jutalmazással is. (Az év legjobb vállalatának jutalma lehet pl. egy nemzetközi

vásáron - Angliában vagy Svédországban - való részvétel biztosítása, finanszírozása. Erről bővebben majd szeptemberben.)

A Beszámoló után a vállalatok befejezik tevékenységüket: értékesítik készleteiket, majd felszámolják a vállalkozást; felosztják az eredményt, visszafizetik a befektetők pénzét és - remélhetőleg - osztalékot is fizetnek az értékpapírok után.

A diákvállalkozásokat külső szakemberek, tanácsadók segítik, vállalatonként 2-3 fő. A felnőtteknek itt tényleg csak tanácsadói szerepük van, nem szabad, hogy ők irányítsák a vállalkozásokat. Ötletekkel és szakértelemmel segítik a csoportokat. Nekik kell megtanítaniuk Titeket a helyes piaci magatartásra, az ügyfelekkel való viselkedésre, a nyomtatványok használatára, stb. Ők vezetnek be Benneteket a vállalkozás rejtelmeibe, megosztva Veletek saját, gyakorlatban megszerzett vezetési, termelési, marketing, értékesítési, könyvviteli ismereteiket, tapasztalataikat.

A vállalatban végzett munka, a tanácsadókkal való találkozás időt - pl. vásárra készülve sok időt - igényel. Ezért az órakeretből heti 90 percet biztosítunk a diákvállalatok munkájára. Ennek felhasználása azonban a vállalatok és tanácsadók közös döntése. Fontos, hogy minden héten legalább egyszer találkozzatok tanácsadóitokkal, lehetőleg azonos időpontban és azonos helyen - ennyi idő mindenképpen szükséges a termelésre, adminisztrációra, döntések meghozatalára - , bár szinte biztos, hogy a termékek előállítására és eladására ezen kívül is kell időt fordítanotok.

Egy ilyen, minden ízében a résztvevők önkéntes tevékenységére épülő modellt roppant nehéz számonkérni, beilleszteni a Politechnikum vizsgarendjébe. Valamilyen formában erre mégis szükség van. Minden politechnikusnak kötelező valamelyik vállalatban a részvétel - bár a vállalat, a partnerek és az elvégzett konkrét tevékenység választható. Nem a vállalati gyűléseken való jelenléteket kell számonkérnünk - ezt tegye meg a csoport, az igazgató, a személyzetis (aki természetesen nyilvántartást is vezet a jelenlétről, sőt a tanácsadók jelenlétéről is) -, hanem a vállalat munkájában való részvételét kell valamilyen módon figyelembe vennünk.

Angliában a fiatalok megszerzett ismereteikből vizsgát is tehettek. Ez az írásbeli vizsga nem tanult ismereteket kér számon, hanem valójában azt méri, részt vettek-e, kellő gyakorlati tapasztalatot szereztek-e a fiatalok e vállalkozásuk során. A vizsga letételét tanúsító oklevél is ezt - és csak ezt - igazolja. Egy ehhez hasonló vizsgadolgozatot kell a Politechnikum diákjainak is megírniuk. (Angol nyelvet haladó fokon tanuló diákjaink remélhetőleg az eredeti angol vizsgát is leteszik.) Másrészt egy - az év során közösen kialakított - egységes szempontrendszer alapján a vállalat diákjainak is értékelniük kell egymást, saját munkájukat. A vizsga és ezen értékelés ismeretében a Központ állítja ki az oklevelet, és jegyzi be a diákok leckönyvébe a szöveges értékelést.

Tisztelt Ifjak!

Kedves felnőtt olvasóink!

A fent leírtak ma még csak elképzelések. Számos kérdésben még nem döntött a közgazdasági munkacsoport, a pedagógustestület sem. A konkrét játékszabályok (pl. az indulótőke nagysága, az értékpapírok névértéke, a Központnak fizetendő díjak, adók összege, a hitelkamat nagysága) még kidolgozatlanok. Ezekhez is várjuk észrevételeiteket; kérdéseiteket, véleményeiteket szóban és írásban is örömmel fogadjuk!

A program sikerének kulcsa az üzleti tapasztalattal rendelkező jó tanácsadókban rejlik. Keressük azokat a vállalkozó szellemű felnőtteket - szülőket, ismerősöket, megszállottakat -, akik a következő tanévben szívesen áldoznának egy-két-három hetente 2 órát drága idejükből a politechnikai ifjakkal való foglalkozásra, programunkban való közreműködésre.

Pertl Gábor

EGY KÉPZELT ISKOLA KÉPZELT KULTÚRÁJA

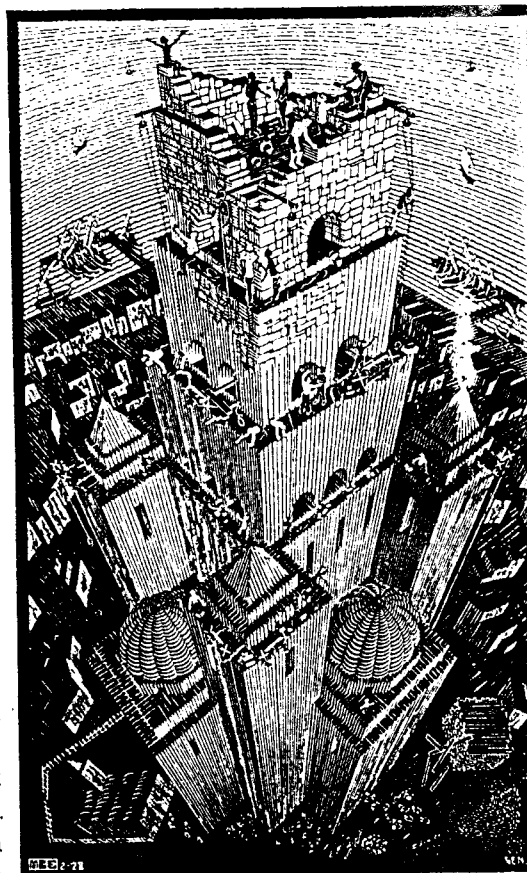
A leírt iskola a képzelet szülötte, mindenfajta hasonlóság a valósággal csak a véletlen műve!

Kicsit tartok a jövőtől, mégis kíváncsi vagyok, hogy hova fogok járni a következő években iskolába.

"Hospital megálló" - a tömeg tempósan közeleg a mozgólépcső felé, beteg vagyok, mindenkit magam elé engedek. Miközben a lépcső nyikorogva vánszorog fel a világosságba, arra gondolok, milyen jó volt a nyolcadikos osztályközösségünk, az a sok marhaság, amit együtt műveltünk (azt hiszem, ezt hívják nosztalgianak). Gondolataimból az utca ébreszt fel, a nyüzsgő forgatagban több hozzám hasonló korú (és idegállapotú) gyerek áll és várja, hogy a lámpa váltson. Mire átérek az úton, eszembe jut, hogy nem tudom, hol is van pontosan a jövőbeli iskolám. Megkérdezek valakit. Egy férfi darálja el nekem az útvonalat, megköszönöm és befordulok az első utcán. Ahogy megyek, tekintetemet a földre szegezem, (úgy nézhetek ki, mint egy kutya, aki fülét-farkát behúzza). Nézem a toldozott-foltozott, itt-ott felbontott aszfaltot. Dudaszóra fejem felemelem, szemem az utcát kísérő házakat nézi, de az eszem a sulin jár. Kérdések sora bugyan ki belőlem, választ csak utam végén kaphatok. Szaporázom lépteim. Szemem egy utcatáblán akad meg: Rendőr utca. Mintha a férfi a következő utcát mondta volna. Továbbmegyek. A házak közt orrfacsaró büzü szeméttel

borított telkek vannak. Az autók zúgása egyre halkabban hallatszik, ahogy megyek befelé az utcán. A földszintes házak közül egy vajszerű emeletesház tűnik ki a sarkon. Elmegyek a ház mellett, egy hászámot keresek a falakon. Megvan. Belépek az ajtón.

Korán van, úgy látszik, nincs még itt senki. Ahhoz képest, hogy iskola, elég szűk lépcső visz fel. A korlátfa a kezem közt zötyög a hajlított vasrácsra. A falakat mindenhol gusztustalan, ronda barna lambéria borítja. A fal tele fénymásolt plakátokkal, (gyere el, itt a helyed, stb.). A lépcső tetején asztal fogadja az érkezőt, mögötte üvegajtó, "géptermek" felirattal. A fordulón túl a falat ablakok szakítják meg, a törött üvegeken keresztül homály süt be. A fejem felett lógó plakát figyelmeztet a szemetelésre. Az újabb lépcsőfordulóban tágas ajtó áll hívogatóan nyitva. Benézek, a székek szétdobálva, a szemét a földön hever. A világos helyiség ablakai nyitva, a rajtuk bejövő huzat a szakadt függönyt lengeti. Megfordulok és kettesével veszem a lépcsőfokokat. Az emeleten parafa faliújság terpeszkedik, rajta a szokásos iskolai hírekkel (korrepetálások, órarendváltozások, stb.). Mélázásomban egy hölgy zavar meg: - Az osztálymegbeszélésre jöttél? Zavartan mondom igent. - Akkor a 2/2-be menj fel! Mire meg tudnám köszönni, már sarkon is fordult, és elindult a folyosó végén álló nyitott ajtóhoz.

Szedem a lábam felfelé a lépcsőn, lépteim a gumiborítású fokokon tompán hallatszanak. Lépcsőzés közben leveszem a kabátom és a kezemre terítem. Mire felérek, már két magamfajta, kissé ideges gyerek kóvályog a sötét és szűk folyosón. Lihegve kérdelem tőlük, hogy hol lesz a megbeszélés. Egyikük riadtan mutat

egy nyitott ajtóra a folyosó végén. Megköszönöm és elindulok a fény felé. Bent senki sincs, csak két kabát lóg a fogason. Felakasztom a kabátom, de még véletlenül sem a lógó kabátok mellé. Egy utolsó nagy lélegzetvétellel enyhítem szervezetem kínzó oxigénhiányát. Szemem hanyagul fut körbe a termen. Egy KRESZ-táblán akad meg. Közelebb megyek. A tábla a két ablak közé van rakva. Arra figyelmeztet, hogy álljunk meg - útban az ablak felé.

Megfordulok és más szemszögből is megvizsgálom a termet. Szemben velem az akasztókon egy újabb táblára leszek figyelmes: Robinson utca, XXV. kerület. A terem itt is ronda barna lambériával van borítva. Bár ezt színes plakátokkal próbálják takarni, de azt hiszem, nem túl nagy sikerrel, mivel azok rojtosra tépve díszelnek a falon. Miközben a plakátokat vizsgálom, fáradt testem a radiátort védő faburoknak támasztom. Ijedten veszttem el az egyensúlyomat, a stabilnak látszó faburok valójában nyegle tákolmány. A rácsai ki vannak törve. A burok alja tele kövült szeméttel. Meglepetésemben egy székre ülök, azaz ülnek, ha nem lenne lyukas a szék alja. Átülök egy másik székre, ez se jobb, recseg-ropog alattam.

Azt hiszem, egy közösséget jól jellemez a környezete, és ez most rám nézve is kellemetlen (hiszen ide fogok járni).

Eszmefuttatásomban a folyosóról jövő hangok zavarnak meg. Leendő osztálytársaim jönnek be az ajtón, egy csapat felszabadultabb (idősebb) gyerek kíséretében. A terem lassan megtelik. Készítést érzek, hogy megnézzem a többi termet is.

Kíváncsiságomnak csak a zárt ajtók szabnak gátat, a betáblázott ajtón túlra nem tudok bejutni. De a vele szemben levő ajtónál szerencsével járok. Benyitok, a kilincs a kezemben marad. Zavartan próbálom visszarakni. Sikerül. Amint belépek, az ajtó a huzattól becsapódik mögöttem, és a kilincs kiesik belőle. Sűrű káromkodások közepette próbálom az ajtót kinyitni. Nem megy. Egy csabdába csalt állathoz hasonlóan, kétségbeesve vizsgálom börtönöm. Az asztalok szétlógatva, a

székek szétdobálva. A tábla a tegnapi óra nyomait őrzi még. A kuka rogyásig szeméttel. A padok tele szotyihéjjal. Nyomasztó élmény.

Egy elkeseredett kísérletet teszek, hogy kijussak. Rángatom az ajtót és visszafogottan üvöltök.

Végre valaki észrevesz. A zár elkezd zörögni. A kilincs megmozdul. Egy fiú tépi ki az ajtót. Megköszönöm neki, de ő csak röhög a képeembe, és elmegy. Szorongásaim helyszínét sietve hagyom el, miközben hangos röhögés cseng a fülemben. Jól kezdődik!

Bent a terem már jócskán megtelt. Még van 10 percem, úgyhogy a nagy izgalomra való tekintettel meglátogatom a mellékhelyiséget. Egy ilyen utazás mindig élményszámba megy, bárhol is jár az ember. Egy kultúrát jól tükröz az illemhelyek állapota. Csakhogy ezt a "tükröt" nem tudom, hogy hol találok. A folyosón egy flegma móde-os kinézetű csaj küld el (majdnem oda, ahonnét jövök, mert egy "kedves" gyerek üldözője elől menekülve nekilökött az álldogáló lánynak) két ajtó felé.

Belülről jövő feszítő érzések közepette azon töröm a fejem, hogy melyik ajtó is takarja a férfimosdót, (a nemeket jelző táblácskáknak csak a helye látszik az ütött-kopott ajtófélfán). Dilemmámat egy már megkönnyebbült fiú oldja meg akaratlanul is. Viruló arccal lépek a WC-be, de mosolyomat hamar lelohasztja a maró füst, mely szembecsap. Három füstölgő srácon vágom át magam a szűk helyen. Miközben megkönnyebbülve fogom gyermekeim sorsát, szemem akaratlanul is a falat díszítő tréfás és kevésbé tréfás, valamint obszcén firkákat olvassa. Dolgom végeztével kultúrlényhez méltóan egy mosdót keresek. Keresek, de nem találok. A srácok világosítanak fel, hogy a csapat egy fél éve leszerelték, és azóta hozzák az újat, de a női WC-ben találok csapat. Távozóban kifelé még hallom a csípős megjegyzéseiket, de megpróbálok ügyet sem vetni rájuk. Besurranok a szomszédos mellékhelyiségbe, de meglepetésemre a szűk helyen egy csap és alatta csordultig teli vödör fogad. (Igazuk volt a srácoknak: csap tényleg

van, de...) Sietősen próbálom megmosni a kezem. A csordultig teli vödörből a víz észrevétlenül folyik a cipőmbe. Bosszankodva lépek ki.

Elhűlve néz rám az a móde-os csaj, aki az imént eligazított:

- Az a női...

- Tudom - vágok sietve a szavába -, csak kezem mostam.

- Ja, az más.

Mosolyt próbálok az arcomra csalni, de ez vizes cipőben elég nehéz.

Mit mondjak, ez a kis kitérő nem a kultúráltság magas fokáról árulkodik számomra. De egy iskolát nem a külsőségekről kell megítélni, hanem a szolgáltatásairól. (Remélem ez erre az iskolára is igaz.)

A terem megtelt, a folyosón nagy a nyüzsgés, mégis sok a szótlan, magányosan szemlélődő gyerek. A padlásfölgőjáró lépcsőjén vidám társaság ül. Ők már rég ide járnak, nekik már nem új ez a helyzet. Kíméletlenül szórják a "tréfás" megjegyzéseiket az idegességtől majd' kicsattanó utánpótlásnak. (Mi ez, ha nem bunkóság?)

Az ajtóban fénymásolt papírokat nyomnak a kezembe. Az egyiket a negyedéves beszámolókat rendje, a másikon szülőknek szóló információk olvashatóak. Aki a papírokat a kezembe nyomta, még gépiesen utánam szól:

- Ne vedszítsd el!

A terem zsúfolásig tele. Tekintetem egy üres széket szúr ki. Átvágok mindenkin. Megkönnyebbülve ülök le, de ugyanazzal a lendülettel a parketton találok magam. Meglepetésemre egy újabb szemszögből is meg vizsgálhatom a termet (Bár még békaperspektívából nem szemléltem a helyiséget, de erre voltam legkevésbé kíváncsi.) A körülöttem ülők jót virulnak rajtam, én is próbálok jó képet vágni az esethez, de vizes cipővel és fájó hátsórésszel elég nehézkes. Ép arccal próbálom papírjaimat összeszedni. Sikerül is, csak a szülőknek szóló lapon egy hatalmas lábnyom éktelenkedik. (Kérhetek újat.) Mit tegyek, ha osztályrészemül egy háromlábú szék jutott. Megint megteszem a kifelé vezető utat. Átmegek a másik terembe. Az ajtót finoman próbálom becsukni, nehogy

megint bentragadjak szenvedéseim színhelyén. Kapkodva keresek egy jó széket. Végre találok egy megfelelő ülőalkalmatosságot. Mire kivonszoló magam a teremből, a folyosó üresen tátong, az ajtó csukva. Benyitok a terembe. Bent már két tanár olvassa a névsort. Elnézést kérek, és leülök a székekre. Repülnek a nevek és rájuk a válaszok. Közben arra gondolok, milyen "barátságos" népek is járnak ide. Csupa jó benyomás ér.

- Temesi? Temesi Tamás?

- Itt vagyok!

A létszámenőrzés után információtenger zuhan a hallgatóra. Tanáraink mellett több, már itt tanuló diák is csillapítja kíváncsiságunkat. Elmondják, hogy ez még egy fiatal iskola, és a hagyományokat nekiünk kell megteremteni velük közösen. Még nem túl sok szokást tudtak kialakítani, de pár dolog már rendszeressé vált az iskolában. Például az ügyeleti rendszer és az ezt követő rendezvények.

Az iskolán kívül is sok program vár az érdeklődőkre: szakkörök, edzések, számítógéptermekek. Megtudom azt is, hogy nem kell uniformist viselni, és egyáltalán nem túl sok minden kötelező az iskolában.

Elmondásuk alapján teljes a demokrácia. A tanárok, a szülők és a

diákok képviselői egy asztalhoz ülnek megvitatni az őket érintő kérdéseket. A diákok beleszólhatnak a fegyelmi ügyekbe is, mivel választott bírójuk ott ül az iskolabíróban.

A tananyag is jobb, mint az átlagos. Színesebb, érdekesebb, de amit máshol meg kell tanulni, azt itt is. A tanárokról nem túl sokat mondanak. A diákok inkább kitérnek a kérdések elől, és csak általános válaszokat adnak a pedagógusokra vonatkozóan. (A tanárok véleménye ebben a kérdésben nem mérvadó szerintem)

Kérdéseimre a választ megkaptam. Kételyeim csak benyomásaim alapján merülnek fel.

Kifelé menet, miközben a kabátom veszem fel, eszembe jut, hogy pótolnom kell a fénymásolt papírjaim. Megkérdezem az egyik tanáromat, hol lehet kapni még abból a fénymásolt papírból:

- Lent a földszinten, a kuckóban kapsz ilyen lapot.

Kifele tartva felveszem a kabátom, és azon gondolkodom, hogy milyen jó is ez az iskola, jók az elképzelések, csak valami hibádzik. A lépcsőn lefelé menet a tömeggel együtt hömpölygök, közben a megmaradt papírt hajtom össze.

Sikeresen megtalálom a kuckót, ami nem más, mint egy szoba, tele

másolókkal, printerrel, videókkal, tévékkel és egyéb herkenyűvel. Bent nagydarab férfi dolgozik valamit.

- Elnézést, kaphatnék egy szülőnek szóló levelet? - kérdem határozottan.

- Persze, csak elő kell keresnem és le kell fénymásolnom. - válaszolja mosolyogva.

Majd folytatja - Különbem engem tegezhetsz, én itt olyan kisegítőféle vagyok, úgyhogy ha valami kérdésed van, keresd Csucsut! Papírok közt kezd motoszkálni. Míg keresi a levelet, önkéntelenül is kérdés tör ki belőlem:

- Milyen ez az iskola?

- Hát? Jó! - és elhallgat.

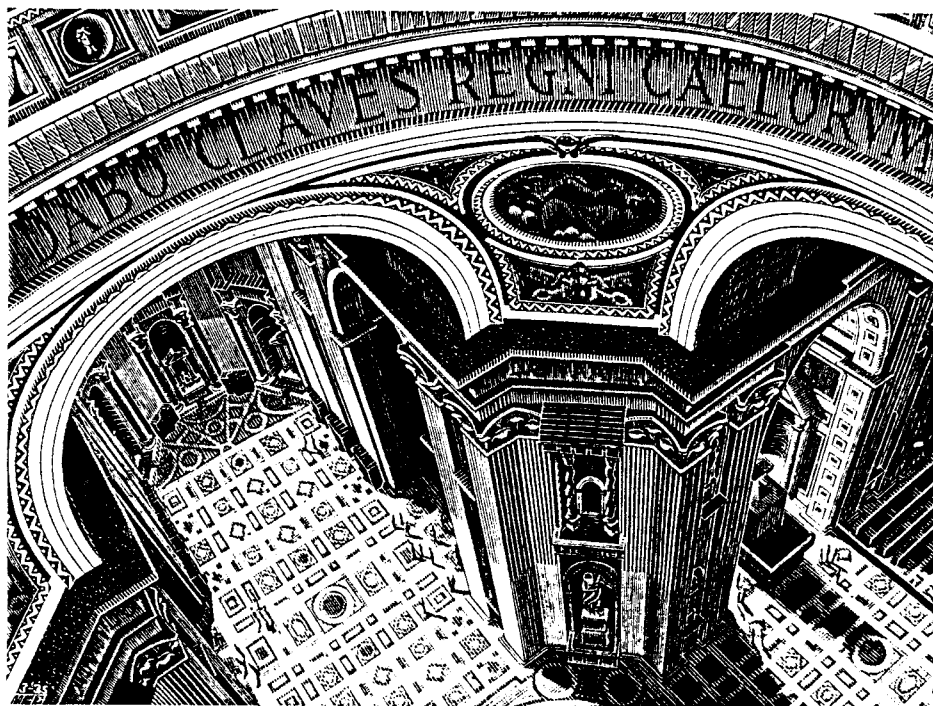
- Milyen például a közösség?

- Felemás. Vannak nagyon értelmes emberek is, de olyanok is akadnak, akiknek világít a szájában a negró. A többségnek akármit mondasz, falrahányt borsó. Megvan! - Az egyik kupac alól egy papírt húz elő, beteszi a másolóba és közben folytatja:

- A felszínen mindenki szereti a másikat, a háta mögött meg, na de hagyjuk! Tessék, itt van.

- Kösz! Akkor találkozunk szeptemberben!

Nagy Ákos - Zártosztály-

Születésnap programok

Május 21-22-én ünnepeljük a Politechnikum első születésnapját. Szeretnénk emlékeztetést tenni mindannyiunk számára ezt a két napot, ezért fergeteges programokat szervezünk, amelyek testünknek, lelkünknek, szellemünknek egyaránt épülésére és örömére szolgálnak majd.

Csütörtök délelőtt alternatív napot tartunk: a diákok igényei alapján hírdetünk meg előadásokat, melyekre nagy tudású szakembereket, tudósokat, művészeket hívunk előadónak.

Délután rendezzük meg a szülő-tanár-diák sportrangadókat.

Ezúton kérjük a tisztelt szülőket, hogy állítsanak össze egy-egy kosárlabda-, foci- és röpcsapatot soraikból, hogy a Politechnikum három csoportja összemérhesse erejét e labdajátékok terén!

Este a Játékszínbe megyünk:

1066 Budapest, Terezkrt. 48.
Telefon: 112-0430

WOODY
ALLEN

LEBEGŐ FÉNYBUBORÉK

jatek két részben

Max Pollack	TORDY GEZA
Emil Pollack	HERNÁDI JUDIT
Paul Pollack	GÖRÖG LÁSZLO
Steve Pollack	SZOKOLAI PETER
Betty	SZABÓGABRIELLA
	UTÓTH ILDIKÓ
Jerry Wexler	BAJOR IMRE

Fordította: TABORI LÁSZLO Dramaturg: VAJDA ANIKÓ
Jelmez: TORDAI HAJNAL A rendező munkatársa: BODORI ANNA

A díszletet tervezte és rendezte:
VALLÓ PÉTER

Pénteken az iskola négy csapata, az FH-sok, az MP-sek, a Zártosztály tagjai és a tanárok egy nagy játék versenyzői lesznek. A megmérettetés keretjéteka a következő:

mindegyik csoport egy-egy emberi életkor megélését és megjelenítését kapja (egyik) feladatként, amelynek megfelelően kell majd a többi kérdést megválaszolni, eljátszani, bemutatni, elkészíteni, stb. (Hogy kik lesznek a csecsemők, kik a fiatalok, kik a középkorúak és kik az aggastyánok, hamarosan - sorshúzással - kiderül.)

Délután fogadást tartunk a Politechnikum támogatóinak, barátainak, segítőinek, este pedig egy fergeteges bulival záródik a kétnapos happening.

Reméljük, felejthetetlen élményekben lesz részünk. Hogy ez biztosan így legyen, kérünk minden ötletgazdát, energiarejtegetőt, exhibicionistát, álljon elő tippjeivel Papi Attilánál vagy Jakab Juditnál!

- szerk. -

Woody Allennek ez, a hatvanas években játszódó, színdarabja még ismeretlen a magyar nézők előtt. Ne is csodálkozzanak, hogy nem szerepel a mozik műsorán, ebből ugyanis nem készült film. Hogy miért? Talán azért, mert nincs benne "Woody Allen - szerep". Az általa teremtett önironikus, szorongásait, görcseit humorba ágyazó kisember figurája itt, elemeire bontva több szereplő bőrébe bújtatva ölt testet.

Elsősorban Paul Pollack, egy bűvésznek készülő kamaszfiú jeleníti meg Woody Allen „lelkét”, talán a fiatalkori Woody Allent. Egy még kialakulatlan művészlélek görcseit, félelmeit, szorongásait tárja a nézők elé Paul, míg körülötte zajlik a rohanó élet, a számára idegen, félelmetes, kegyetlen valóság. Itt vergődik az elrontott életű anya, a hétköznapiiságból kitérni vágyó férj, az életre termelt báty, és a szerencsétlen sorsú menedzser, aki a Broadway Danny Rose-ból ismert menedzser-figurával rokon. Valamennyien sérült lelkű emberek, akik megpróbálnak mégis a realitás talaján mozogni, noha szívük mélyén valamennyien szárnyalni vágyó Paul Pollack-ok. Paul előtt sorakoznak a példák, hogyan lehet elhibázni az életünket. De hogy miként lehet megvalósítani álmainkat, hogy kell és főképp hogyan LEHET élni ebben a társadalomban, az kérdőjel marad. A woody alleni humorral, bájjal, érzésekkel átítatott történet a ma emberéhez, mindannyiunkhoz szól.

POLI-????

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -

- Felelős szerkesztő: Jakab Judit -

- Felelős kiadó: Horn Gábor -

- Tördelő szerkesztő: Csoncsi -

- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében (Budapest, 1096 Vendel utca 3/b) -

- 120 példányban -